

CO SE STANE BĚHEM TĚCH VZÁCNÝCH VTEŘIN,
KDY SE ZASTAVÍ SRDCE?

LARS KEPLER PLAYGROUND PLAYGROUND

MYSTERIÓZNÍ THRILLER

HOST

PLAYGROUND

A collage of various human faces, some smiling, some neutral, some looking away, overlaid with a white grid pattern. The faces are arranged in a somewhat circular or spiral pattern, creating a sense of depth and movement. The overall color palette is muted, with greys, blues, and browns.

LARSKEPLER

PLAYGROUND

2016

BRNO

Copyright © Lars Kepler, 2015

First published by Albert Bonniers Förlag AB, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement with Storytellers
Agency, Stockholm, Sweden

Cover picture credit: Untitled by Luis Hernandez

(www.flickr.com/photos/d2k6/6073936140/), CC BY 2.0, modified

Translation © Karolína Kloučková, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-600-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-609-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-812-4 (Formát MobiPocket)

Nikdo netuší, kam se po smrti dostaneme, ani to, jestli místa, která bývají popisována, nejsou pouhým výplodem našeho nitra, jiskřícího systému synapsí. Vědci vysvětlují opakující se obrazy popisované těmi, kteří prožili klinickou smrt, jako výsledek panické reakce mozku na nedostatek kyslíku vznikající při srdeční zástavě.

Naše neurobiologická vysvětlení samozřejmě nejsou starší než několik desítek let, ale tatáž svědectví se opakují po celá tisíciletí: od nejranějších kultur, jež začaly užívat písmo, až dodnes jsou si svědectví o tom, co nás po smrti čeká, nápadně blízká.

V nejstarším egyptském náboženství je popisován Osirisův soud, při němž je lidská duše vážena na vahách pravdy, a v klasické čínské mytologii se říše mrtvých nazývá Žlutými prameny. Mrtví tam setrvávají jako hladové duše, dokud vládce podsvětí nerozhodne o jejich osudu. V mytologii řecké, římské a v mnoha mytologiích afrických začíná posmrtná říše na břehu řeky, přes kterou se mrtví musejí přeplavit. Muslimové věří, že všichni mrtví čekají na soud, a křesťané, že existuje předstupěň věčnosti, kam sestupuje Kristus a odkud se vrátil Lazar. Judaistické nauky hlásají, že mrtví přicházejí do še'olu jako stíny vzdálené od Boha a hinduistická a stará

severská tradice věří tomu, že je možné i v říši mrtvých zemřít.

Lidé, kteří v moderní době vydávají svědectví o tom, co prožili, když se jejich srdce dočasně zastavilo, vstupují do tunelů, bývají obklopeni světlem, potkávají zemřelé příbuzné, vídají temné vody a města, která nikdy v životě nenavštívili.

Mytologii i svědectví můžeme samozřejmě vykládat na základě psychologických i neurologických teorií. Během celého života si člověk uvědomuje přibližně deset nových vjemů za vteřinu. Mozek má schopnost informace třídít a systematicky seskupovat do podoby, která tvoří to, co obvykle nazýváme paměť. Máme přístup jenom k malému zlomku všeho, co se v dlouhodobé paměti ukládá. Většina informací zůstane v té mohutné zásobárně zachována v pánenské čistotě až do okamžiku smrti.

01

Před každou nebezpečnou akcí se poručice Jasmin Pascalová-Andersonová chvilku dívala na fotografii, kterou nosila v peněžence. Lesklý snímek byl v půlce přeložený a zobrazoval zvláštní jednotku její čety. Pět dvojic mužů a Jasmin jako jediná žena uprostřed. Muži stáli okolo ní v neprůstřelných vestách a s helmami a z legrace na ni hleděli se zbožnou úctou. Mark měl na očích růžové sluneční brýle a v koutku úst cigaretu, Lars si namaloval bílé šmouhy pod očima i na nose a Nico zrovna mrkl.

Jasmin měla na fotografii zrzavé vlasy spletené do copu, usmívala se jako malé dítě a v náruči svírala svůj kulomet M240 Bravo se složenou dvojnožkou. Zbraň byla téměř stejně dlouhá jako ona a Jasmin se na pihovatých pažích napínaly svaly. U nohou ve vysokých vojenských botách měla svinutý těžký pás s celoplášťovými náboji.

Jasmin se vlastně nikdy nebála, ale věděla, který zásah znamená mimořádně vysoké riziko. Chvilku si prohlížela snímek, aby si uvědomila, že na ni ti muži spoléhají, že nese odpovědnost za jejich bezpečí.

Byla dobrá velitelka.

Mark rád vtípkoval o tom, že ji všichni poslouchají, protože ona stejně musí vždycky mít poslední slovo.

„To vůbec není pravda,“ odpovídala pokaždé.

Jasmin vrátila fotografii do peněženky a okamžik jen tiše stála.

Jenom zřídka mívala zlé tušení, ale právě teď měla pocit, jako by se její duše ocitla ve stínu, ačkoli se všechno zdálo jako obvykle.

Zaváhala a pak si nasadila perlové náušnice, které dostala od matky.

Z nějakého důvodu ji to uklidňovalo.

Jasminina jednotka se účastnila operace NATO nazvané Joint Forge a byl jí přidělen zvláštní úkol v Leposavići. Srbští vojáci se z Kosova dávno stahovali. Jejich kolony se klikatily vesnicemi a městy jako nekoneční hadi. Měly už být pryč, ale zdržely se v severním Kosovu a některé jednotky začaly jednat na vlastní pěst.

Jasminin tým měl společně se čtyřmi dalšími prošetřit pravdivost zpráv o násilí proti civilnímu obyvatelstvu v Sočanici.

Neměli obrněné transportéry a v sílícím dešti byla jízda pro jejich džípy čím dál náročnější. Cesty byly rozježděné, okraje zatopené a řeka Ibar hnědá zčeřeným blátem.

Jasmin za volantem postřehla, jak je Lars bledý. Sňal si helmu a držel ji na klíně.

„Nebylo by lepší vyzvracet se do pytlíku?“ dobírala si ho.

„Cítím se skvěle,“ odpověděl Lars a ukázal zdvižený palec.

„Schovali jsme ti trochu Misty Green,“ usmíval se Nico.

„A taky těstoviny s krysími hovínky,“ rozesmál se Mark.

Předchozí večer dovolila mužům udělat si večírek. Za důvod k oslavě si zvolili čínský Nový rok. Ze sáček od popkornu si vyrobili červené lucerničky, odpalovali světlice

a pozorovali, jak se snášejí k zemi jako pomalé meteory. Jedli jarní závitky a instantní nudle a ze švédské vodky a lístků zeleného čaje z provincie Hanghou si připravili nápoj, který nazvali Misty Green.

Lars toho jako obvykle vypil až moc, a když zvracel, stál Mark vedle něho a tvrdil, že do těstovin zamíchal krysí bobky, aby tak přivítal rok krysy.

Když Lars visel ohnutý přes zábradlí a křičel, že umře, všichni ostatní odpovídali, že bude velká čest zemřít pod Jasmininým velením.

Jasmin se vrátila do svého stanu, studovala nejnovější satelitní snímky, pokoušela se vrýt si do paměti okolní terén a muži zatím pokračovali v oslavě. Ráda poslouchala, jak se smějí, tančí a zpívají.

Během let společné služby spala Jasmin se třemi z nich, ale to bylo ještě předtím, než se stala jejich velitelkou. A kdyby měla být upřímná, klidně by si to zopakovala.

Nejspíš se to nestane — ačkoli blízkost smrti někdy činí osamělost ještě palčivější.

Během večera se setkala pohledem s Markovýmma lesklýma očima a kývla na něho. Flirtoval s ní a jeho svalnaté paže byly opravdu přitažlivé. Zvažovala, jestli udělá malou výjimku, nebo si vystačí s masturbací.

Ráno je přivítalo ocelově šedou oblohou věštící další těžký déšť. Džíp sebou smýkal do stran a bláto stříkalo až na přední sklo. Jasmin podřadila, strhla volant doleva a pomalu vyjížděla do prudkého svahu.

Půl kilometru před Sočanicou byla cesta naprosto zničená a Jasmin rozhodla, že budou pokračovat pěšky.

Vedla skupinu dolů do obce a víc než kdy dřív cítila pach oleje na zbraně. Kulomet byl najednou nesnesitelně

těžký a s každým krokem sebou škubal na řemeni, jako by se pokoušel uniknout svému osudu.

Zlověstná předtucha v ní sílila.

Mark v dešti kouřil a společně se Simonem si prozpěvoval „China Girl“. Všechno ztěžklo temnou bolestí: mraky prosáklé deštěm, pusté kopce i šedohnědá voda.

Ve vysílače praskalo, signál byl mizerný, ale rozuměla, že obě britské jednotky se zasekly u Mitrovice.

Jasmin rozhodla, že než Angličané dorazí, oni prozkoumají terén. Vedla své muže k šedivé vsi.

Náušnice jí v rytmu chůze ťukaly do přezek na helmě.

Už když dorazili k prvnímu domu, uviděli, jak v mokré trávě leží tříkolka a vedle ní na břiše malé děvčátko. Předě dveřmi seděla opřená o stěnu těhotná žena. Zabíla ji střela do hrudi. V písku okolo ní zobalo několik bílých slepic a dešťové kapky tvořily na kalužích bubliny.

Jasmin nechala Nica, aby se pomodlil a políbil svůj křížek, a pak je vedla dál.

Mezi domy se rozlehl vzdálený výstřel, úsečný jako šlehnutí biče.

Jasmin jednotku zastavila před dlouhým schodištěm mezi dvěma domy a opatrně popošla stranou, aby měla výhled na tržiště se zelinářskými stánky a starým obytným přívěsem. Stála tam řada chlapců a okolo nich asi třicet srbských vojáků.

Jeden z nich držel deštník nad vousatým velitelem usazeným v květovaném křesle. Déšť ještě nestačil smýt krev ze země před jeho nohama. Jednoho z hochů před ním přinutili pokleknout, velitel cosi řekl a popravil ho výstřelem do obličeje.

Chtěli ve vesnici vyvraždit všechny chlapce.

Zatímco vojáci odtahovali tělo, Jasmin se vysílačkou spojila s britskými jednotkami. Znovu vyrazily na cestu, do patnácti minut by tu měly být.

Jasmin viděla, jak před velitelem poklekl další chlapec, měl temně rudé tváře.

Někdo by možná řekl, že nechala rozhodnout city, ale žádný z jejich mužů ani na okamžik nezaváhal poslechnout rozkaz. Věděla, že dokáže během tří minut rozmístit všech pět dvoučlenných týmů na stanoviště tak, že bez vlastních ztrát zneškodní osmdesát procent nepřátel.

Přesně v okamžiku, kdy všichni zaujali své pozice, uviděla v dalekohledu kolonu asi deseti zablácených vozů plných srbských vojáků, která se blížila po hlavní silnici vedoucí přímo na tržiště.

Když se na ni dívala předtím na satelitních snímcích, byla na cestě odtud, téměř až u Lešaku. Z nějakého důvodu se však vojáci vrátili, a pokud Jasmin chtěla zastavit popravování, znamenalo to pro její jednotku mnohonásobně vyšší riziko.

I tak dala Markovi znamení, aby kata zastřelil. Ozvala se rána, kulka prošla srbskému veliteli hlavou a na opěradlo křesla vystříkla krev.

Mezi vojáky propukl zmatek a Jasminina skupina jich během třiceti vteřin zneškodnila víc než polovinu.

Srdce jí bušilo, adrenalin vyplavující se do krve jí zotročoval všechny smysly.

Tři vojáci s automatickými puškami se schovali za cihlovou zdí.

Jasmin v ní kulometem vystřílela řadu děr a do výšky se vznesl růžový oblak krvavých kapek.

Skupina vojáků se ukryla v jednom z domů. Dveře zůstaly pootevřené a pohupovaly se na pantech sem a tam.

Chlapci, kteří se na začátku střelby vrhli k zemi, v náhlém tichu vstávali. Vyděšení a zmatení všichni couvali do uličky vedoucí od náměstí. Hubený hoch držel za ruku svého plačícího bratříčka.

Dveře domu se otevřely a objevil se v nich jeden ze srbských vojáků. Rozběhl se za chlapci a odjistil ruční granát. Nico vedle Jasmin vystřelil ze své odstřelovačské pušky a trefil vojáka do hlavy. Ten padl na břicho a zůstal ležet, pak granát vybuchl a jeho tělo zmizelo v oblaku prachu.

Chlapci utíkali uličkou dolů a Jasmin nepřetržitě střílela do dveří i oken, aby měli čas uniknout.

Když byli z dohledu, rychle se podívala napravo. Auta se srbskými posilami zastavila, zacouvala a zvolila jinou cestu. Odbočila z hlavní silnice a vysokou rychlostí pokračovala strmě vzhůru ulicí ústící přímo za její jednotku. Bylo jasné, že někdo Srby vysílačkou informoval o jejich přesné poloze.

Mark a Vincent už utrpěli lehká zranění. Situace se brzy vymkne kontrole. Jasmin nařídila Larsovi a Nicovi, aby zůstali na místě a kryli ostatní, kteří se měli stáhnout za starý kostel. Věděla, že ti dva zůstanou odříznuti, ale neměla jinou možnost. Sama popoběhla dopředu, rozložila dvojnožku a položila se na břicho. Dokud jí vystačí náboje, bude vojákům ve vozech bránit v postupu.

Přiložila oko k hledáčku a prsty se jí chvěly mohutnou záplavou adrenalinu. Jasmin měla dobrý výhled a mohla střelbou obsáhnout celou ulici před sebou, neměla však možnost bránit se proti útoku zezadu. Jejím jediným cílem teď bylo udržet svou jednotku naživu, dokud nedorazí britské posily.

Během střelby sledovala, jak se Mark a ostatní muži dostali ke kostelu. Proti nim se vyřítil srbský voják s auto-

matickou puškou pískové barvy. Trefila ho do hlavy a pak rozstřílela rezivělý moped opřený o stěnu.

Uslyšela za sebou volání, ale neměla čas se ohlédnout. Pokračovala ve střelbě podél fasád, aby ochránila své muže. Střílela a střílela, aby udržela nepřítele mezi domy. Střílela a celým tělem cítila zpětné rázy, horko šířící se ze zbraně a pach střelného prachu. Prsty už měla znecitlivělé a pak přišla zvláštní palčivá bolest v zádech.

02

Jasmin Pascalová-Andersonová se probrala z narkózy v nemocnici Országos Orvosi v Budapešti. U okna zahlédla nějakou postavu a tušila, že je to Mark. Pokusila se promluvit, ale ještě se jí nevrátil hlas. Dělal se jí světlé mžitky před očima a nemohla ho rozpoznat. Přinesl jí náušnici. Posadil se na kraj postele a řekl něco, čemu nerozuměla. Pak ji pohládl po tváři a náušnici jí zavěsil na levé ucho. Zesláblou rukou si sňala zavlhlou kyslíkovou masku a rychle dýchala.

„Smrt nefunguje,“ vyhrkla a rozkašlala se.

„Jasmin, ty jsi naživu, nejsi mrtvá,“ zašeptal Mark a pokusil se o úsměv.

„Lidé tam dole v přístavu stojí frontu na odvoz lodí,“ sípala dál. „Všude visí červené lucerny, všechny cedule jsou napsané čínsky, nechápu to... všechno je špatně, nechápu to...“

„Všechno se zase spraví,“ uklidňoval ji.

Do pokoje vešla sestra, anglicky se zeptala Jasmin, jak se cítí, a zkontrolovala záznam dýchacího přístroje a křivku elektrokardiografu. Jasmin se zahleděla Markovi do očí, ale zároveň měla pocit, jako by se dívala přímo do změní nesrozumitelných obrázků ve své hlavě.

„Za chvíli se u vás zastaví lékař,“ řekla sestra a odešla.

„Triáda je úplně všude,“ pokračovala Jasmin a zadržovala pláč. „Viděla jsem, jak odvěkli dítě od rodičů.“

„Slyším, co říkáš, ale...“

„Není to tam spravedlivé,“ řekla a promnula si krk. „Všechno jsem viděla. Stála jsem na molu a viděla Nica na palubě jednoho z člunů. Panebože...“

„Jasmin, Nico je mrtvý,“ pronesl tiše Mark a pohládl ji po paži.

„Vždyť to říkám, viděla jsem ho v přístavu.“

„A taky Lars.“

„Bože,“ rozplakala se a odvrátila tvář.

„Muselas mít příšerné sny...“

„Tohle nezvládnou, nevydržím to,“ vykřikla se slzami v očích. „Zničili jsme říši mrtvých, nefunguje, není tam spravedlnost. Zničili jsme všechno...“

Jasmin ztichla, ale když do pokoje vešel lékař, ještě stále prudce dýchala. Měla zrychlený pulz, odběr kyslíku z přístroje se snížil a hadička drénu se naplnila krví.

Lékař se postavil do čela postele a sdělil jí, že měla velké štěstí, takže bude zase v pořádku. Potom jí popsal zranění, jaká utrpěla, a vysvětlil průběh akutní operace.

Kulka pronikla širokým zádovním svalem, jedenáctým žebrem, poškodila tlusté střevo a skrz žaludek opustila tělo. Jasmin ztratila velké množství krve, ale operace proběhla úspěšně, takže nebude mít žádné trvalé následky.

„Kdybyste se k nám dostala o pět minut později, už bychom vás nezachránili,“ pronesl s vážným pohledem. „V narkóze u vás došlo k srdeční zástavě, která trvala minutu a čtyřicet vteřin.“

Po návratu do Švédska se Jasmin dostala do péče Šokového a úrazového centra ve Stockholmu. Seděla na světle

zelené pohovce v oprýskané čekárně a vyplňovala povinný dotazník s mnoha otázkami týkajícími se osobnosti pacienta a jeho obtíží. Když došla k otázce, co se jí přihodilo, zarazila se.

Neustále ji obklopovaly obrázky toho, co čekalo na druhé straně. Rty se jí rozechvěly a při vzpomínce na všechno násilí v temném přístavu, na zástupy lidí a zápach nafty téměř nemohla dýchat.

Zvedla k ústům roztřesenou ruku a vybavila si Nica, jak se sklopenýma očima mizí na jednom ze zrezivělých člunů.

Naproti ní seděla v křesle mladá žena s tímtež dotazníkem. Psala pomalu a slzy stékající po zjizvených tvářích se jí pod bradou vsakovaly do hidžábu.

Jasmin ztěžka polkla a znovu si otázku přečetla. Nejdřív chtěla nechat řádky prázdné, ale pak si to rozmyslela a napsala: „Zemřela jsem.“

Tři měsíce brala antidepresiva kvůli utkvělé představě, že skutečně navštívila posmrtnou říši. Mark jí byl celou dobu oporou. Nakonec mohla léky vysadit, ale od listopadu musela docházet na kognitivní psychoterapii.

Když jí šedovlasá psycholožka zopakovala, že příčinou jejích halucinačních snů jsou traumatické zážitky ze střelby v Sočanici, Jasmin se jen netrpělivě usmála. Byl to prý naprosto přirozený obranný mechanismus. Vzpomínky na čínský přístav mají původ v oslavě čínského Nového roku, kterou se bavili muži její jednotky, a zástupy lidí v přístavu jsou jenom odrazem chlapců čekajících na opravu.

„Anebo vám říkám něco, co vás možná zachrání, až zemřete,“ odvětila Jasmin.

Zásah v severním Kosovu byl interně prošetřován. Podle závěrečné zprávy vedla Jasmin svou jednotku skvěle.

Zastavila masakr a tím, že zůstala v riskantní strategické pozici, zachránila většinu svých mužů. Byla jí udělena medaile NATO za zásluhy, ale ona ji odmítla a slavnostního předání se nezúčastnila.

Právě když měla být odměněna za svůj čin, nacházela se v posteli v hotelovém pokoji. Obkročmo seděla na muži, s nímž se seznámila v posilovně. Měl světlé vlasy jako Nico a cítit ho v sobě bylo zvláštním způsobem vzrušující.

Jasmin měla zrzavé vlasy rozčuchané a pohled skelný z nevyspání. Bledé pihy na zarudlém obličejí připomínaly chlebové drobký. Levou tvář měla poškrábanou od mužových vousů.

Velká postel se posunula od stěny a Jasmin v mezeře uviděla prach a kabely od lampiček. Nestávalo se jí často, aby skončila s cizím mužem v hotelovém pokoji, ale občas to jednoduše potřebovala. Zdánlivá blízkost a následná prázdnota jí dodávaly pocit skutečnosti.

Věděla, že se s tím mužem víckrát nesetká, protože nemohla vydržet mezi lidmi, kteří by nikdy nepochopili, čím si tehdy v zimě v Kosovu se svými muži prošla.

Měla štěstí, rány se rychle zahojily a jizva na bříše, kudy kulka vyšla z těla, postupně vybledla do světle růžova a nakonec připomínala okvětní lístek růže.

Velmi rychle pochopila, že dokud bude mluvit o přistavu, budou ji všichni považovat za blázna. Některé pravdy si člověk musí nechat pro sebe.

Nastěhovala se k Markovi, snažila se mu pomáhat s domácností, ale většinu času jenom chodila po jeho domě ve vytahaném svetru a ošoupaných džínách s roztřepenými konci nohavic.

Začali spolu spát a následující období sestávalo z pouhých útržků: skleničky s tequilou cinkající na stole, české

pivo a ohlušující Eminem, hosté s květinami ze sousedova záhonu, tablety tišící strach a bolest, gril s plameny šlehačícími do výšky a opilý sex s Markem v neustlané posteli, na břicho na kožené sedačce, na podlaze v kuchyni nebo u jezera na trávě vlhké rosou.

Jednoho dne Jasmin vynechala menstruace. Moc o tom nepřemýšlela, ale po dvou týdnech si koupila těhotenský test.

Když uviděla, jak se na proužku objevují dvě čárky, téměř přestala dýchat. Opláchla si obličej ledovou vodou, posadila se na poklop záchodové mísy a začala se sama pro sebe usmívat.

03

Život je nepochopitelný, život je výjimečný, je to malé světélko uprostřed nekonečné temnoty. Pro Jasmin znamenalo těhotenství pocit odpuštění. Věřila, že nyní překonala velký otřes svého života. Jenže záchvěvy, které dosud poznala, představovaly jenom drobné vibrace před blížícím se zemětřesením.

Často ji budily děsivé sny o přístavu na hranicích posmrtné říše, ale nechávala si své vzpomínky pro sebe.

Pustila se do studia řešení mezinárodních krizí a konfliktů, ale Mark se nijak nezměnil. Když byl mezi misemi doma, jeho život plynul jako jedna velká party. Jasmin ráno ustlala, seděla pak nad knihami a hosté se mezitím probouzeli a snídali.

Toho večera stála jako obvykle před zrcadlem a prohlížela si břicho. Od začátku se ho snažila vystrkovat, aby bylo dobře vidět, ale teď už to nebylo třeba. Byla v sedmadvacátém týdnu a připadala si krásná. Pleť se jí leskla a vlasy měla zrzavější než kdy dřív. Pihy po celém těle jí zářily a na klíčních kostech a prsou houstly do oblaků pokrývajících i ramena a svalnaté paže.

Jasmin se přesvědčila, že jsou dveře ložnice zavřené, a šla spát. Ležela na boku se zavřenýma očima, ale nemohla usnout. Mark s přáteli si pouštěli hlasitou hudbu,

nějaká žena se smála a křičela, na dvoře startovala auta a ozvalo se tříštění skla.

Když konečně s rukama na uších usnula, bylo po čtvrté hodině ráno.

Probudila se s bušícím srdcem a se vzpomínkou na sen o rudých lampionech s čínskými znaky. Otočila se na záda a uviděla kouř ovíjející se v podivných ornamentech okolo lustru.

Jasmin rychle vzala z nočního stolku sklenici s vodou, vylila ji na halenku, vlhkou látku si zavázala přes ústa a nos a sešla do přízemí. Večírek skončil a všude panovalo ticho. Skrz hustý dým viděla, že mezi rozházenými láhvemi, sáčky od chipsů, pytlíčky se zbytky hašišu a přeplněnými popelníky všichni spí.

Pokračovala do haly, zavřela za sebou dveře, aby zabránila šíření požáru, a blížila se k černému kouři, který vycházel zpod dveří do kuchyně.

Oči jí pálily a začaly slzet, ale ze všech cvičení se slzným plynem věděla, že jediné pravidlo je vydržet. Člověk může kašlat, brečet nebo zvracet, ale jediné dokud vydrží nepromnout si oči, je schopen pokračovat ve svém úkolu.

V podřepu vešla do kuchyně plné dýmu a zavřela za sebou. Oheň vypadal jako rudozlatý prapor v husté mlze.

Zadržela dech, a když se blížila ke sporáku, cítila na obličeji horko. Plameny šlehaly z hrnce, našly si cestu okolo digestoře a zapálily skříňku s kořením.

Natáhla ruku a vypnula sporák, protáhla se podél stěny ke dveřím komory, zašátrala za vysavačem a vytáhla hasicí přístroj.

S usazenýma očima se vrátila ke sporáku, odjistila pojistku a stříkala pěnu, dokud oheň neuhasila.

Když pustila hasicí přístroj na podlahu, zazvonilo to. Se sevřenými plícemi kopnutím otevřela dveře kuchyně, vyšla do chladného rozbřesku a strhla si halenku z obličeje. Zhluboka dýchala, poté se vrátila do domu a otevřela všechna okna, aby vyvětrala kouř.

Všimla si Marka pod šeříkovým keřem. Seděl tam společně s nějakou blondýnkou a kouřil. V trávě mezi jejich bosýma nohama stála láhev whisky.

„Miláčku,“ opile se na Jasmin usmál, když se před ním zastavila.

„Můžu si půjčit tvůj telefon?“

„Jasně,“ odpověděl a zašátral v náprsní kapse.

Jasmin vzala mobilní telefon a zvolila nouzovou linku. Pověděla do telefonu o požáru, o tom, že se pokusila jej uhasit, ale že ve stropních trámecích by mohl oheň znovu vzplanout. Operátor slíbil, že vyšle hasičský vůz, Jasmin poděkovala a zavěsila.

„Ono v kuchyni hoří?“ zeptal se Mark.

Jasmin zakroutila hlavou. Pak zavolala své matce a zeptala se jí, jestli se k ní může nastěhovat.

„Jsem pitomec,“ zamumlal Mark.

Vrátila mu telefon, zahleděla se do jeho vrásčité tváře, do smutných očí a na tetování ve tvaru draka, který se mu ovíjel okolo paže k rameni.

Vykočila k brance, aby tam počkala na matku. Bylo jí ho jenom líto.

Když porodila jejich dítě, Mark byl právě v Afghánistánu. Ale v nemocnici s ní byla matka a i Jasminina sestra Diana si vzala volno v práci a přiletěla do Stockholmu, aby chlapečka viděla a šla mu u křtu za kmotru.

Jasmin syna pojmenovala Dante.

Přes rok s ním bydlela u své matky. Společně ho přebalovaly, sledovaly, jak roste, jak začíná lézt a stoupat si u nábytku.

Jasmin si našla dočasnou práci na poloviční úvazek jako sekretářka u ministerstva obrany a zároveň pokračovala ve studiu mezinárodních vztahů.

I když se Mark doma nikdy dlouho nezdržel, Jasmin dbala na to, aby se se synem vídal. Když Dante poprvé zůstal u svého otce přes noc, Jasmin seděla až do rána v autě před domem. Mark se k Dantemu vždycky choval hezky, ale nedokázal si uspořádat život. Když mezi jednotlivými misemi pobýval ve Švédsku, stále pořádal divoké večírky s přáteli. Popíjeli tequilu, grilovali za domem a koupali se nazí v jezeře.

Jasmin nakonec na ministerstvu získala stálé zaměstnání a s matčinou pomocí si koupila vlastní byt kousek od práce i školky.

Občas ji přepadla touha pocítit svou absolutní existenci, ozývaly se v ní pudy skryté hluboko v jejím nitru i v nervových zakončeních v pokožce po celém těle. Obvykle se pak seznámila s někým v univerzitní kavárně a odvedla si ho na toalety.

Samozřejmě tak nedosáhla orgasmu, to by šlo možná v hotelovém pokoji, ale ona potřebovala něco jiného.

Snad to byla samota, která nastala potom, když ho vystrčila ven, zamkla se a zůstala s roztřesenýma nohama sedět na záchodě.

04

Uplynulo pět let nového života. Jasmin Pascalová-Andersonová položila v předsíni těžké tašky s nákupem a Dante si stáhl z hlavy čepici a odhodil ji na zem. Zčervenaly mu tváře a hnědé kudrnaté vlasy se mu přilepily ke zpočnému čelu.

Jasmin si klekla, pomohla mu zout vysoké boty a rozepnout kombinézu.

„Pomoz mi,“ řekla a snažila se vymanit z jeho sevření.

Dante se jí pevně držel za hlavu, aby udržel rovnováhu, a prsty se pokoušel zachytit její náušnici.

„Pravá perla,“ řekl.

„Ano,“ odpověděla, nadzvedla mu jednu nohu a stáhla z ní podkolenku.

„Ale druhou jsi ztratila,“ pokračoval.

„Jo,“ přikývla a pomyslela si, že mohla místo náušnice přijít o život.

„Koupím ti nějakou krásnou náušnici.“

Dante měl po Markovi dlouhé řasy a drobný důlek na bradě. Na svůj věk byl poměrně malý, přesně jako bývala až do puberty ona.

Napustila mu vanu horkou vodou, a zatímco připravovala večeři, slyšela z koupelny, jak si procítěně a vážně propěvuje písničky, které se učí ve školce. Jasminina starší

sestra Diana přijela do Stockholmu na lékařskou konferenci, ale odřekla účast na recepci ve slavnostní síni radnice, aby je mohla navštívit a s předstihem předat Dantemu dárek k narozeninám.

Jasminin život měl pevný řád a nic nenaseďovalo nebezpečí, které se k nim nezastavitelnou rychlostí blížilo.

Jasmin vařila masové kuličky se slaninou, cibulkou a žampiony, které nejprve osmahla a potom vařila v červeném víně a telecím vývaru s máslem.

Omyla velký nůž, osušila ho a několik vteřin ho potěžkávala v ruce. Pak se otočila a mrštila nožem přes kuchyň. Světlo lustru se zablýskalo na ostří, nůž se dvakrát otočil okolo své osy a nakonec se zabodl do silné dřevěné desky připevněné na zdi.

Jasmin stáhla oheň na sporáku a šla za Dantem do koupelny. Právě si z šumící pěny tvaroval veliké vousy a čepici.

Umyla mu vlasy a osušila ho. Ve chvíli, kdy mu pomáhala do pyžama s modrými a červenými lodičkami, se ozval zvonek u dveří.

„Příští týden mám narozeniny, bude mi pět,“ chlubil se Dante tetě, sotva otevřel dveře.

„Vážně?“ zeptala se Diana s předstíraným údivem.

„Ahoj, sestřičko,“ řekla Jasmin, objala ji a pomohla jí svléknout kabát. „Jaká je konference?“

„Docela zajímavá.“

Diana měla stejně světle zrzavé vlasy jako Jasmin. Těch několik šedých vlasů mezi jejími kadeřemi ani nebylo vidět, ale pihovitou tvář měla plnou hlubokých vrásek.

„Co máš v té tašce?“ chtěl vědět Dante.

„Nech tetu aspoň svléknout,“ řekla Jasmin a pověsila Dianin kabát.

Diana vytáhla balíček s lesklou modrou mašlí.

„Můžu ho hned otevřít?“ zeptal se Dante a pohlédl na Jasmin.

„Jestli chceš.“

Dante roztrhl papír, konstatoval, že je to knížka, ale téměř se na ni ani nepodíval. V tu chvíli vytáhla Diana ještě jeden dárek. Vytrhl jí ho z ruky, a když uviděl, že je to stříbrný plastový meč, vykřikl nadšením.

„Není to nevýchovné?“ zeptala se Diana s úsměvem.

„Dante, co si myslíš o tom, když si děti hrají s dětskými zbraněmi?“ obrátila se Jasmin k synovi.

„To je v pohodě,“ odpověděl cestou do kuchyně.

Diana s Jasmin si povídaly o tom, že matka teď vypadá o něco spokojeněji. Když je doma sama, stále sice prostírá i pro otce, ale hluboký smutek po jeho smrti už zřejmě překonala. Jasmin chytila Danteho, který právě šermoval proti závěsu.

„Vezmi si ten meč do svého pokoje a... Počkej chvílku. Nejdřív v předsíni posbírej všechny ty papíry.“

Jasmin přinesla dvě skleničky na víno a zkontrolovala bublající omáčku.

„Už ví, co jsi dělala, než se narodil?“ zeptala se Diana, když Dante odběhl.

„Na to je ještě brzy,“ odpověděla Jasmin a vytáhla nůž z prkna na stěně.

Odkrojila velký kus másla a nechala ho rozpustit v tmavé omáčce, opatrně ji zamíchala a sledovala, jak za sebou máslo zanechává žlutou stopu ve tvaru spirály.

„Máš si o tom s kým promluvit?“ ptala se dál Diana.

„Stejně nemám na povídání čas,“ usmála se Jasmin.

„To se nedivím, když musíš mít pokaždé poslední slovo.“

„To vůbec není pravda,“ odpověděla Jasmin a napila se vína.

„Když jsi byla malá, odmlouvala jsi každému, i když mluvil jen v televizi.“

„Když neměli pravdu, nedalo se to vydržet...“

„Ještě pořád to děláš?“

„Ne.“

Diana se rozesmála a veselýma očima sledovala, jak Jasmin vypnula sporák a vzala z něho hrnec.

„Máma mi říkala, že sis našla novou práci na ministerstvu obrany,“ řekla Diana tiše.

„Byla to spíš náhoda,“ řekla Jasmin a propasírovala omáčku přes jemný cedník.

„Ale zní to zajímavě,“ pokračovala Diana odlehčeně.

„Nemůžeme být všichni neurochirurgové,“ odpověděla Jasmin a navršila masové kuličky do velké skleněné mísy. „Stávají se různé věci a člověk se mění... Už nepotřebuju k životu napětí. Možná to zní nudně, ale dělat sekretářku mě baví. A jde mi to.“

„Chci jenom říct, že bys měla dělat to, co opravdu chceš,“ řekla Diana vážným tónem. „Dokážeš cokoli. Prošla sis válečným traumatem, porodila dítě, odešla jsi od Marka, pořídila sis vlastní byt a našla práci.“

„Ale nezachránila jsem Larse a Nica, mohli zůstat naživu, kdybych něco udělala jinak, kdybych...“

„Udělala jsi všechno správně,“ přerušila ji Diana. „Prošetřovali to, dali ti za to medaili, udělala jsi pro jejich záchranu všechno, cos mohla...“

„V přístavu ne,“ řekla Jasmin.

Sebe samu těmi slovy překvapila. Dávno už o přístavu nemluvila, i když v myšlenkách se tam neustále vracela.

„Máma mi říkala, že už jsi v pohodě,“ pronesla Diana tiše.

„To jsem,“ odpověděla Jasmin a zahleděla se z okna. Venku už se setmělo a nad střechami domů proplouval mezi nočními mraky srpek měsíce.

„Pořád máš pocit, že ten přístav je skutečný?“

„Co chceš, abych odpověděla?“ zeptala se Jasmin s křivým úsměvem.

Ve Švédsku se blížilo léto, v královské zahradě rozkvetly třešně a dny se prodlužovaly. Cestou ze školky se Jasmin s Dantem občas posadili na zídku u baletní školy a podělili se o koláč.

Ještě stále trávila některá odpoledne v Královské knihovně nad nábožensko-historickými texty, nad knihami o čínské historii a nad velkými díly o raném pohřebním umění.

A také se ještě stávalo, že ji přepadla noční můra.

Mezi zdmi úzké uličky se odráželo dunění ohňostroje. Za kouřovou clonou a poskakujícími stíny viděla jeden gang triády, jak za sebou za vlasy táhne dívku v bezvědomí.

Dětská tělíčka naložená na staré pramici a pohupující se červená lucerna.

Křičící rodiče vyhnali z přístavního mola.

O takových nocích se Jasmin probouzela propocená, vyklopýtala na roztřesených nohou z postele a zvracela do záchodu. Než se vyčerpaná vrátila do postele, osprchovala se a vyčistila si zuby.

Toho rána se její vlasy vzpouzely jakékoli úpravě jenom proto, že si je večer předtím nevysušila a usnula při čtení pohádky v Danteho posteli.

Už když se s ním loučila ve školce, měla divný pocit a vnitřní neklid v ní jen narůstal. Šla Jakubskou ulicí a hustý déšť bubnoval do deštníku.

Diana pracovala v Göteborgu jako neurochirurgka a každý den musela činit rozhodnutí, kterými mohla navždy změnit životy jiných lidí. Jasmin se však do takové pozice už nikdy vrátit nechtěla. Raději archivovala výsledky výzkumů v oblasti rozvoje lidských zdrojů.

Nebe se za okny její kanceláře vyjasnilo. Pocit klidu byl však falešný.

Protože ve skutečnosti se čas, který jí zbýval, velmi rychle krátil. Okamžik zlomu v jejím životě se blížil.

Každé její rozhodnutí i každý její krok brzy měly nabýt jiného významu.

V jedenáct hodin Jasmin opatrně zajela se servírovacím vozíkem do sálu, kde právě probíhala porada. Servírovala kávu a čokoládové bonbony. Za řečnickým pultíkem hovořil zástupce jednoho z odborů ministerstva o blížící se konferenci UNODA v Pekingu, která se bude týkat úlohy telekomunikací v oblasti mezinárodní bezpečnosti.

Ve čtyři hodiny Jasmin kráčela Vládní ulicí vyzvednout Danteho ze školky.

Byl právě společně s ostatními dětmi na dvoře plném spadaneho listí. Před chvílí se vrátili z procházky a všichni na sobě ještě měli žluté reflexní vestičky.

Když si Dante maminky všiml, rozběhl se k ní a vrhl se jí do náruče. Měl červené tváře a hned na ni vychrlil, že jsou hrdinové životního prostředí. Jasmin si nechala ukázat čtyři velké pytle, které děti naplnily odpadky, a pak šli společně dovnitř pro Danteho diplom.

V šatně právě nějaký tatínek vkročil do ponožkové zóny a dcerka za ním volala, že tam se v botách nesmí.

Netrpělivě jí řekl, že když bude zlobit, nestihnou vyzvednout diplom. Holčička se rozplakala. Muž si prsty uvolnil uzel na kravatě a Jasmin si všimla, že je ve tváři zpcený a bílý jako stěna.

„Ebbo, spěcháme,“ řekl.

Dante právě básnil o tom, jak úžasné by bylo mít na hraní porcelánové brambory, a pak si uvědomil, že zapomněl na obrázek, zul si právě obuté boty a rozběhl se ke své poličce.

V šatně bylo horko a vlhko.

Uspěchaný otec vzal dceřinu bundu a společně se prodírali mezi rodiči a dětmi k východu. Náhle se muž zastavil a přiložil si ruku k hrudi. Zašátral po stěně a upadl mezi boty a bundy, zády opřený o dětský kočárek. Těžce dýchal.

„Tati!“ vykřikla dívenka.

Muž hleděl do prázdna před sebe a nereagoval, ani když se k němu nějaká žena sehnula a zeptala se, co mu je.

Ujel pod ním vlhký koberec, muž se sesunul ještě níž, převrhl krabici s návleky smotanými do světla modrých koulí a ty se rozkutálely.

Jasmin se srdce rozbušilo jako splašené. Na několik vteřin zavřela oči a cítila, jak jí pot z podpaží stéká k bokům. Zvedla ruku k levému uchu, i když věděla, že tam perlovou náušnici nenajde.

Někdo zavolal záchrannou službu a několik rodičů pomohlo muži do pohodlnější polohy. Odstranili kočárek, aby si mohl položit hlavu na podlahu.

Když k němu Jasmin vykročila, v hlavě jí dunělo. V rychlém sledu se střídaly útržky vzpomínek z přistavu. Nevšimla si, že shodila bundy z věšáků ani že zavadila o florbalovou hůl, která hlučně dopadla na podlahu.

Protlačila se mezi ostatními k ležícímu muži a klekla si vedle něho.

„Za chvíli se ocitnete v přístavu,“ řekla. „Jděte s davem lidí k molu...“

Nahnula se k němu blíž a opřela se rozehvělými rukama o špinavou podlahu.

„Nepamatuju si všechno,“ pokračovala a snažila se zachytit jeho pohled. „Ale na krk vám pověsí kovový štítek, který...“

Někdo zavolal, že sanitka je tu. Jasmin se sevřelo srdce, a když uviděla, že muži modrají rty, zachvátila ji panika. Když se ho žena s telefonem zeptala, jak se cítí, neodpověděl.

„Až dostanete ten štítek, musíte se dostat do terminálu,“ opakovala zvýšeným hlasem.

„Prý by měl být raději v polosedu,“ snažila se jí vysvětlit žena, která hovořila se záchrannou službou na telefonu.

„Musíte se dostat do toho terminálu,“ pokračovala Jasmin. „Slyšíte mě?“

„O čem to mluvíte?“ zakřičel na ni kdosi.

Světlovlasá žena se pokusila Jasmin odtáhnout, ale ta její ruku setřásla. Žena ji chytila za bundu, ale Jasmin se otočila a udeřila ji loktem přímo do hrudní kosti, takže jí vyrazila dech. Žena klopýtavě ucouvla.

Několik lidí v šatně vykřiklo, ale Jasmin si znovu klekla k muži a uchopila jeho obličej do dlaní. Přestal dýchat. Kdosi se znovu pokusil ji odtáhnout, ale vyprostila se.

„Pozor na triádu,“ volala na muže. „Budou vás nutit...“

„Mami!“ křičel na ni Dante.

„Odvedte ji!“

„Ať se stane cokoli, nesmíte si sundat ten štítek!“ křičela ještě Jasmin, když ji táhli pryč. „Zůstaňte poblíž terminálu, čtěte informace na plakátech na zdech a čekejte na...“

Upustila kabelku a celý její obsah se rozsypal po zemi. Pudřenka, rtěnka, tužka na oči, telefon a klíče.

Když ji policisté odváděli na psychiatrickou pohotovost Nemocnice svatého Görana, Jasmin se bránila. Vykřikovala, že musí toho muže zachránit, že Ústřední komise ztratila kontrolu nad přístavem, že ho musí varovat před triádou.

Prvního ošetřovatele kopnutím porazila, druhému zlomila ruku, nakonec ji však přemohli a na zemi dostala diazepamovou injekci.

„Má nárok znát pravdu,“ sípala.

Podle lékařského záznamu vyvolala její záchvat zástava srdce cizího muže ve školce. Vzhledem k násilnému chování a prodělanému válečnému traumatu rozhodla psychiatrička Evita Olssonová, že léčba bude probíhat proti Jasminině vůli dle zákona o nucené psychiatrické léčbě.

Během prvních čtyřiaadvaceti hodin dostávala nitrožilně Haldol, neuroleptika s rychlým účinkem. Po pokusu o útěk a poté, co rozbila okno, bylo rozhodnuto o připoutání k lůžku tříbodovým pásem a přechodu na antipsychotickou léčbu Cisordinolem. Ležela připoutaná na posteli a na všechny křičela, aby se připravili na posmrtnou říši. Nakonec ztratila hlas.

Po dvou dnech se dostavily extrapyramidální vedlejší účinky. Lezla po podlaze, třásla se a měla strašlivé křeče

v krku, čelistech a jazyku. Až po několika hodinách jí podali tišící lék Akineton.

Zpočátku cítila silnou potřebu všechno vysvětlit zdravotnickému personálu. Objasnit jim, že je tak rozrušená kvůli organizovanému zločinu.

Chtěla jim říct, že si nemyslí, že to byl jen sen, když se ocitla v čínském přístavu. Ve skutečnosti byla přesvědčená o tom, že taková je pravda pro celé lidstvo. Všechna náboženství nemohou mít pravdu. To je jasné. Ale ona se dostala na druhou stranu a věděla, že představy dávných Číňanů jsou správné.

Trvalo něco přes týden, než Jasmin pochopila, že ji všichni považují za duševně nemocnou.

Sevřela čelisti, přinutila se potlačit potřebu tvrdit, že ví o smrti víc než kdokoli jiný, a čekala, až odejdou.

„Viděla jsem, co jsem viděla,“ šeptala.

Dny ubíhaly, panika postupně ustupovala do pozadí a na její místo nastoupil stud. Tolik se styděla za to, jak svým výstupem ve školce všechny vyděsila.

Jasminina matka se nastěhovala do jejího bytu, starala se o Danteho a vodila ho do školky.

Jasmin se přiměla chovat se klidně, pohybovat se normálně, hovořit tlumeně a dávat najevo, že má obavy o svůj zdravotní stav.

Požádala, aby jí snížili dávky Cisordinolu, ale i tak měla zachmuřený obličej od léků stále oteklý. Pleť měla šedivou a na nose hlubokou ránu.

Tříkrát žádala, aby prodiskutovali možnost jejího propuštění do domácí léčby, protože se musí starat o syna.

Nyní Jasmin seděla na posteli a čekala na lékařku. Rozcuchané vlasy jí zplihle lemovaly tváře. Oblečení na ní viselo a v bílých teniskách chyběly tkaničky.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešla její ošetřující lékařka Evita Olssonová. Byla to přísná a pečlivá žena se silným krkem, šedými vlasy sepnutými do drdolu a vážnými modrými očima.

Jasmin vstala a potřásla si s ní rukou. Než se posadila zpátky na postel, prohodila cosi o deštivém ránu.

„Cítím se dobře,“ řekla Jasmin a odhrnula si vlasy z obličeje.

„To ráda slyším,“ usmála se doktorka Olssonová a posadila se naproti ní.

Jasmin byla v rozpacích. Dobře věděla, že vypadá stejně jako všichni ostatní pacienti na psychiatrickém oddělení, vnímala, že je cítit potem, a věděla, že zavírá oči na příliš dlouhou chvíli, protože je má palčivě suché. Ale kvůli Dantemu se musela snažit. Musela se snažit říkat to, co chtějí slyšet.

„Chtěla jsem vám jenom říct, že už jsem zase v pořádku a že vůbec nechápu, co mě mohlo tak rozčítit,“ řekla.

„Jestli jsem to dobře pochopila, snažila jste se něco vysvětlit muži, který utrpěl infarkt. Bylo to něco, co se vám zdálo nesmírně důležité.“

„Ano, já vím. Je mi to moc líto. Měla jsem tehdy po zranění v Kosovu ten sen...“

„Sen o tom, co se děje po smrti, že?“

„Byl to velmi živý sen,“ přisvědčila Jasmin a cítila, jak rudne.

„Chápu,“ přikývla Evita Olssonová a nahlédla do svých papírů. „Prožila jste něco strašného a potom jste se dvánáct týdnů léčila kvůli utkvělým představám.“

„Ano... nějakou dobu jsem byla přesvědčená, že to bylo něco víc než jen sen,“ vysvětlila jí Jasmin.

„To je zajímavé... Co kdyby to opravdu bylo víc než jen sen,“ odvětila Evita vážně. „To přece člověk nemůže

s jistotou vědět... představte si, že možná skutečně víte víc než ostatní.“

„To se ukáže,“ usmála se Jasmin.

„Anebo ne,“ zasmála se Evita a vstala.

„Pustíte mě brzy domů?“

„Proberu to s ostatními lékaři,“ řekla doktorka a vykročila ke dveřím.

„Díky.“

Lékařka se zastavila, obrátila se k Jasmin a na chvíli se zamyslela. Pak promluvila:

„Čistě ze zvědavosti... když odhlédneme od toho, že jsem lékařka, a všeho toho kolem... Chci se vás úplně upřímně zeptat, co si o tom doopravdy myslíte?“

„Myslím si, že jsem opravdu viděla, co bude po smrti,“ odpověděla Jasmin téměř neslyšitelně.

„Tak to si u nás ještě chvíli pobudete,“ řekla Evita chladným hlasem.

Než odešla, ještě chvíli pozorovala Jasminino překvapení a ponížení.

Jasmin nad sebou udržela kontrolu a zůstala tiše sedět. Slyšela, jak zapadl zámek, a přinutila se ustát i okamžik, kdy ji lékařka pozorovala okýnkem ve dveřích. Do očí se jí nahrnuly slzy. Ztěžka polkla, vstala a na roztřesených nohou doklopýtala k umyvadlu. Opláchla si obličej a zatmělo se jí před očima. Zatočila se jí hlava a ani nepostřehla, že než se sesunula k zemi, uhodila se čelem o okraj umyvadla.

Přetočila se na záda, otevřela oči a zírala do stropu, na jeho bílou vznášející se plochu.

Zavřela oči, ale stále ji neopouštěl pocit čehosi nesku-tečného.

Připomnělo jí to jeden zážitek ze speciálního výcviku.

Jasmin měla bez jakékoli pomoci podplavat velkou loď a umístit na její trup výbušniny. Vybavila si okamžik, kdy měla dvě nálože umístěné a věděla, že její tělo může vydržet pod vodou ještě dvě minuty, i když jí už kyselinou mléčnou tuhla stehna. Potopila se do hloubky osmi metrů, aby podplavala kýl, a náhle ji zachvátil omamný pocit, že se stane něco strašného. Tlak vody jí zvýšil koncentraci kyslíku v krvi a plicích.

Zapomněla, kde je, začala klesat ke dnu a jenom zírala do temně modré hlubiny. Když zase přišla k sobě, nechápala, co tam viděla.

Jasmin vstala. Nechala se nachytat. Jednou to stačilo. Jestli nad nimi má zvítězit, nesmí se už nikdy před nikým ani slovem zmínit o přístavu. Následující den jí opět zvýšili dávkování léků a Jasmin se opět udělalo hůř. Zvracela a dostala další léky proti vedlejším účinkům. Nohy jí otekly tak, že se nevešla do žádných bot, a bolesti hlavy byly naprosto nesnesitelné.

Zpocená se choulila v posteli, konečky prstů si tiskla ke spánkům, pevně svírala zuby a šeptala: „Myslíte si, že mě to zlomí? Nic lepšího neumíte? Takhle mě nedostanete.“

Po dvou měsících lékaři postupně snížili dávkování a nakonec jí začali podávat Cipramil a Zyprexu v tabletách. První dny je Jasmin polykala, ale pak tajně přestala všechny léky brát. Po nocích začala ve svém pokoji dělat kliky a sedy lehy, zkoušela si bojové sestavy a opakovala Shakespearovy verše, aby si procvičila paměť.

Ani ne za týden se jí vrátila chuť na sex, vzpomínala na první období vztahu s Markem a začala zase masturbovat.

Jasmin pochopila, že se o sebe musí starat, aby se odtud dostala, a začala pečovat o pleť, čistit si zuby, lakovat nehty a mýt si vlasy.

Každodenní stereotyp na psychiatrickém oddělení číslo 4 byl nesnesitelný svou neměnností.

Čas se vlekl tak pomalu, až hrozilo, že se úplně zastaví.

Jasmin seděla na světle zelené pohovce v denní místnosti a dívala se na televizi. Nějaká žena tam hovořila o své závislosti na sladkostech. Před Jasmin na stole ležel malý plechový tácek ve tvaru kapříka. Měl otevřenou tlamu a velké žluté šupiny. Naklonila se ke stolu a vzala kapříka do ruky. Prohlédla si ho a otočila ho v ruce.

Na spodní straně stálo *Made in China*. Lhostejně pohlédla na ošetřovatele, který ji pozoroval.

Jasmin slíbila sama sobě, že se odtud dostane, a tolik se jí stýskalo po Dantem, že už se ani neodvažovala představit si, že spolu zase budou žít jako dřív. Návrat do reality byl příliš bolestivý.

Lékařská komise na doporučení doktorky Olssonové dvakrát prodloužila Jasminin nucený pobyt na oddělení, ale v červenci se setkala s právním zástupcem, aby podala odvolání a získala přístup ke své lékařské dokumentaci.

Jasmin poprvé četla o agresivní ženě, kterou policisté přivezli na psychiatrickou pohotovost.

Bylo těžké se s ní identifikovat a přijmout skutečnost, že zpráva hovoří o ní.

Podle lékařských záznamů jí podávali uklidňující léky proto, aby neublížila sobě ani nikomu jinému.

Jasmin začaly téct slzy, dopadaly do záznamů a tvořily v lékařských dokumentech šedá kola. Nechácala paniku, která ji zachvátila, když ten muž ve školce dostal infarkt.

Skutečně trpěla psychózou.

V té chvíli, kdy držela v ruce svou lékařskou zprávu, jí najednou připadlo samozřejmé, že přístav byl jenom sen.

Měli pravdu a ona se mýlila.

Nezavřeli ji a neléčili proto, že říkala pravdu, ale protože opravdu nevěděla, co je skutečné a co ne.

Jejich závěry byly správné.

Proč se k tomu snu tak upnula a tvrdila, že byl skutečný? Způsobila to snad jenom její hloupá paličatost? Proč jí trvalo tak dlouho, než uznala svou chybu? Podařilo se jí najít staré popisy vody a lodí tam na druhé straně, ale byly to jenom mýty.

Čínské přístavní město bylo výplodem její fantazie, panickou reakcí jejího mozku na nedostatek kyslíku.

A dokud tvrdila opak, opravdu trpěla utkvělými představami, byla psychicky nemocná.

Stalo se něco, co se stát nemělo. V jejím životě pro to už nebylo místo.

Pocit sebekontroly byl však jenom iluzí. Ve svém nitru stále ještě žádnou jistotu necítila. Ta zmizela během několika minut v Kosovu.

Sen o přístavním městě byl jako požár za stěnou z papíru, která mohla kdykoli vzplanout a pustit oheň, aby se znovu stal součástí její reality.

Jasmin si hřbetem ruky osušila slzy a došla k plyšovému medvídkovi, kterého plnila vyplivnutými prášky. Vzala z něho tabletu Zyprexy, vložila si ji do úst a spolkla ji.

Od té doby brala všechny léky tak, jak měla, a zúčastnila se všech terapií, které jí nabídli.

V tomto létě měla později spatřovat období klidu před bouří. Jako když se příroda nadechuje, než bude muset obstát v těžké zkoušce.

Její matka ji chodila s Dantem navštěvovat téměř každý den. Když byl chlapec u Jasmin, všechno se zdálo snadné. Jedli chlebičky, pili jablečný džus a povídali si.

„Táta má novou přítelkyni,“ řekl Dante a zvážněl.

„Jak se jmenuje?“

„Mia.“

„Je hodná?“ zeptala se Jasmin.

Dante přikývl a začal si hrát s plastovou figurkou Spidermana. Neslyšně pohyboval rty a tvářil se vážně. Měl po ní zelené oči, ale pih jenom několik na tvářích a na nose.

„Viš, jaká máš dodržovat pravidla, když jsi u táty?“ zeptala se Jasmin.

„Nesmím sám dolů k jezeru a nesmím sahat na nic horkého,“ odpověděl.

„Ale když to táta dovolí, smíš spát u televize, vid’?“

„A když křičí a hádají se, nesmím vycházet z pokojíčku.“

„Ale to už se teď snad neděje?“

„Ne.“

„A ještě něco,“ dodala.

„Mám si to u táty užívat,“ usmál se.

Při příští návštěvě jí Dante vyprávěl, že když se chtěla rozběhnout k otci, Mia ho chytila za vlasy.

„Bolelo to?“ zeptala se Jasmin a rozbušilo se jí srdce.

„Ani moc ne,“ odpověděl.

„Měl jsi strach?“

„Nech toho,“ zamumlal.

Když se Jasmin vrátila do svého pokoje, postavila se k oknu a zahleděla se ke vchodu na psychiatrickou pohotovost a červenou cihlovou zeď v pozadí. Dlouho tak stála s očima upřenýma na prosklené dveře a myslela na to, že jimi brzy projde a už se sem nikdy nevrátí.

Ve čtvrtek se sekaly trávníky. Jasmin sedávala u okna a sledovala muže na malém vozítku.

Až poznání, že je skutečně nemocná, přestože byla tak přesvědčená o opaku, Jasmin znejistilo a podráždilo jí nohy.

Když se jí doktorka Olssonová zeptala, jestli si myslí, že už je načase, aby vysadila léky a vrátila se domů, celá se roztrásla.

„Domů?“

„Copak vy nechcete?“ zeptala se lékařka.

„Ale ano, jen nevím, jestli to zvládnu.“

„Myslím, že určitě.“

Jednou v pondělí přišla její matka bez Danteho. Jasmin hned poznala, že se něco stalo. Matka vypadala starší,

v drobném obličejí měla najednou víc vrásek a svírala rty.

„Co se stalo, mami?“

Matka nedokázala déle udržet slzy.

„Mark ti chce vzít Danteho,“ rozplakala se a podala jí dopis.

Jasmin si přečetla zprávu o tom, že Mark se odvolal proti rozhodnutí, podle kterého je Dante v péči matky. Domnívá se prý, že Jasmin není z důvodu psychické nemoci schopna se o něho dobře postarat, a chce proto syna získat do vlastní péče.

„Nesmíš už mluvit o těch divných věcech,“ řekla jí matka něžně a položila jí dlaně na tváře.

„Měla jsem psychózu, ale teď už jsem zase zdravá,“ pronesla Jasmin vážně.

„Musíš být zdravá.“

„Už nepotřebuju žádné léky a...“

V nitru jí začal pučet strach. Jeho velké bílé pupeny se nalévaly, rodící se okvětní lístky ji lechtaly, až se musela té situaci usmát.

„Ztratíš Danteho, jestli...“

„Mami, mluvila jsem se svojí psychiatrickou,“ řekla Jasmin a pokusila se zase ovládnout mimiku. „Brzy mě pustí, ale než...“

„Nikdy už nesmíš...“

„Mami, poslouchej mě,“ přerušila ji. „Teď pojeděš domů a najdeš nějakého advokáta, experta na rodinné právo a spory o péči o děti... já to zaplatím, najdu si druhou práci, udělám, cokoli bude třeba.“

Byl prosinec a osud jí teď kráčet v ústrety čím dál rychleji.

Z Ruska dorazilo přes Balt husté sněžení. Vířící vločky se zrcadlily na ocelově černé mořské hladině. Všechny zkřivené borovice v šérách byly ze severovýchodní strany do poloviny zahalené sněhem. Na útesech a zakrytých lodích se vršily závěje, ulicemi se řtila chumelenice a celý Stockholm byl přes noc třpytivě bílý.

V srpnu Jasmin pustili z nemocnice a už tři měsíce byla zpátky v práci, ale pořád se necítila ve své kůži. Styděla se za to, jak se zhroutila, a pracovala jenom na částečný úvazek, docházela do psychiatrické ambulance Serafínské nemocnice a brala léky, které jí předepisovali.

V hloubi své duše uvěřila, že sen byl skutečností. Několik let si tím byla úplně jistá. Nemohla věřit sama sobě, už nebyla stejná jako dřív.

Jasmin byla vyděšená, měla potíže s rozhodováním, téměř o všem se radila s matkou, přestala řídit.

Těsně před Vánocemi mělo dojít k soudnímu řízení ohledně péče o Danteho, do té doby však platilo staré rozhodnutí. Dante bydlel u Jasmin. Byl veselý a začal zase spát ve své posteli.

Jasmin přemýšlela o tom, že Mark ví, čím si prošla.

Nikdy by ho nenapadlo připravit ji o Danteho jenom proto, že má tu možnost. Nepodobalo se mu to. Musela to tak chtít Mia. Jasmin si byla jistá, že všechno způsobila jenom Miina žárlivost a že ji tím chce potrestat za někdejší vztah s Markem.

Teď byla Jasmin v práci, ale později se ona a Dante sejdou v Nynäshamnu s Markem a s advokáty, aby prodiskutovali možnost dohody. Nebylo to beznadějně. Jasminině advokátce se podařilo získat informace o tom, že Mark byl souzen kvůli držení drog a zbraní.

Z nebe se snášelo husté předivo sněhových vloček, téměř zakrývalo výhled z velkých oken velkolepé budovy ministerstva a v drobných závějích se usazovalo na vlajkových žerdích na fasádě v Jakubské ulici.

Jasmin seděla celý den s bušícím srdcem zavřená v kanceláři a připravovala podklady pro rozhodování prezidia.

Na okně svítil elektrický adventní svícen a odpolední temnotou padal těžký sníh.

Po práci pospíchala do Östermalmské tržnice. Oblohu zaplňovaly vločky. Celé náměstí dostalo bílou příkrývku, která skryla i odpadky povalující se okolo přeplněného koše před McDonald's.

Vstoupila hlavním vchodem do tržnice, nasála vůni uzeného masa a vánočního koření a zamířila mezi stánky k občerstvení Husmans Deli. Dante seděl s babičkou až vzadu. Právě spořádal celý hamburger, na talíři před ním zůstala jedna brambora a stopy po omáčce a brusinkách.

„Můžu si dát moučník?“

„Nevím,“ odpověděla Jasmin.

„Babička říkala, že se tě musíme zeptat,“ řekl Dante.

„Nevím, jestli to stihneme,“ odvětila a váhavě pohlédla na matku. „Nebo co myslíš?“

„Času máme dost,“ pronesla matka klidně. „Ale rozhodni to sama.“

„Nevím... já...“

„To je fuk, nemusím si už nic dávat,“ řekl Dante tiše, otřel si ústa ubrouskem, vstal a vzal do ruky svůj plastový meč.

Když vyšli z podniku, jeho drobná ruka se vkradla do její a Jasmin okolo žaludku pocítila záchvěv osudovosti.

Cestou k autu Dante bojoval mečem s padajícími vložkami. Obloha nad zasněženým městem byla černá.

„Jasmin, hlavně nesmíš začít mluvit o žádných divných věcech,“ zopakovala jí matka.

„Mám to pod kontrolou,“ odvětila Jasmin, ačkoli srdce se jí svíralo strachem.

Matka měla auto na Sturegatan. Danteho sedačka byla trvale na zadním sedadle.

Jasmin uložila meč do kufru, vzala smetáček a odmetla sníh z předního i zadního skla. Pak se posadila vedle Danteho a pečlivě zapnula jeho pás.

Sňala mu čepici a stejně jako pokaždé ho pohladila po vlhkých vlasech.

Matka si něco pobrukovala. Nastartovala a vyjela z parkovacího místa. Pneumatiky se na sněhu pohybovaly téměř neslyšně.

Jasmin se zahleděla z okénka a myslela na to, že od Kosova uplynulo šest let, ale ještě pořád to nebylo za ní. Ještě se nic nezhojilo.

Všechny ulice i chodníky byly třpytivě bílé a tiché. Stěrače při každém pohybu smetly několik sněhových vloček a z ventilátorů začalo vycházet teplo.

Jasmin pozorovala, jak vločky unáší vítr a jak jejich víření končí splynutím s černou vodou bouřící okolo budovy parlamentu. Pokoušela se zachytit vločky pohledem a sledovat celou jejich cestu až na zem — jen aby nemusela myslet na setkání s Markem a advokáty.

Dantemu v autě horkem zčervenaly tváře. Husté vlasy se mu lepily na zpoceně čelo. Něco si pro sebe mumlal a na zamlžené okno prstem nakreslil lebku.

Sněhové vločky tančily v záři reflektorů. Jasmin si připadala jako ve skleněné kouli s umělým sněhem.

„Mia měla dřív taky dítě,“ řekl zničehonic Dante. „A chce...“

„Pozor!“ vykřikla Jasmin.

Ulici přecházel vousatý muž. V chumelenici téměř nebyl vidět. Měl na sobě spoustu vrstev různého oblečení a táhl za sebou pytel na odpadky plný prázdných plechovek. Jasminina matka sešlápla brzdu, auto klouzalo vpřed, v brzdách to zaklapalo a podlaha vozu se rozechvěla těžkými údery.

Jasmin v tichu zhluboka dýchala.

Ve svitu reflektorů nepřestávaly padat velké vločky.

Vousatý muž znehybněl. Levou ruku na okamžik položil na kapotu. Podél tváří mu visely prameny dlouhých vlasů. Oči měl zarudlé a rty popraskané. Sníh se mu usazoval na čepici i na těžké dece, kterou měl přes ramena. Jen tak tam stál a díval se na Jasmininu matku za volantem. Po dlouhé chvíli zase vykročil a pokračoval přes ulici.

„Takhle jsem si dlouho nezaflirtovala,“ pronesla Jasminina matka suše a znovu se rozjela.

V tichosti projížděli dlouhým tunelem. Na hlavní silnici na Nynäshamn už proudila auta vysokou rychlostí. Matka vypnula rádio a soustředila se na provoz. Byla tma a černá vozidla se v nečase objevovala velmi náhle.

Když vypnula dálková světla, silnice zmizela v temném stínu a sněhu. V dálce mlhavě zahlédla červená světla brzdícího auta.

„Jak se píše Dante?“ zeptal se Dante.

„To bys měl vědět,“ odpověděla Jasmin.

„Jaké je první písmenko?“ zeptala se zepředu babička.

„Dé,“ odpověděl a napsal na okno obrácené D.

„A co je potom?“ pokračovala Jasmin.

„N,“ tipoval Dante.

„Řekni pomalu Dante.“

„To neumím,“ zamumlal.

„Tak to zkus,“ řekla netrpělivě.

V autě se rozhostilo ticho a Jasmin viděla, že se Dante tváří smutně. Matka vypnula dálková světla, aby neoslňovala protijedoucího řidiče. Sníh divoce a nemilosrdně bičoval přední sklo.

„Jsem hloupej,“ řekl Dante tiše.

„To nejsi, neříkej to,“ zašeptala Jasmin a pevně sevřela jeho ruku.

„Všichni to říkají.“

Matka znovu zapnula dálková světla. Před nimi se objevil obrovský kamion. Valil se proti nim na úzké silnici. Jasmin viděla, jak matka oběma rukama pevně sevřela volant. Snažila se udržet vůz na své straně silnice, ale sněhové koleje ho držely u středu vozovky.

„Jací všichni?“ zeptala se Jasmin.

„Všichni.“

„Myslíš ve školce?“

Kamion je minul a na jejích okna dopadla sprcha těžkého rozbředlého sněhu. Celé auto se rozhoupalo mocným náporům větru.

„Panebože,“ zašeptala matka.

Jasmin ucítila, jak ji něco zalechtalo na krku, a zjistila, že jí spadla náušnice. Ležela v mezeře mezi dětskou sedačkou a sedadlem, ale než ji stačila prsty zachytit, zapadla hlouběji, takže už nebyla vidět.

„Už jsi tu perlu zase ztratila,“ konstatoval Dante.

„Ano, já vím,“ řekla Jasmin a šátrala okolo sedačky.

„Támhle je,“ ukázal Dante.

Naklonila se ke straně, natáhla ruku pod sedadlo a hledala mezi drobečky, obaly od bonbonů a starými parkovacími lístky. Bezpečnostní pás se jí zařezával do krku. Právě ve chvíli, kdy náušnici nahmatala a sevřela v dlani, se ozvala rána a celé auto sebou trhlo. Jasmin slyšela matku a Danteho křičet a narazila tváří do dveří. Pneumatiky drnčely na nerovném povrchu.

„Šílenec,“ sykla matka, zajela k okraji silnice a zastavila.

„Co se stalo?“ zeptala se Jasmin.

„Zrcátko je pryč,“ řekla její matka překvapeně a odepnula si pás.

„Dante, jsi v pořádku?“

„Mám se odpoutat?“ zeptal se Dante.

„Ne, zůstaň sedět,“ odpověděla Jasmin rychle.

„Proč jsi tak našťavaná?“

Její matka se právě chystala otevřít dveře, když vtom je oslnily reflektory velkého auta. Srážka byla strašlivá. Mrštila je nepopsatelnou rychlostí vpřed. Jasmin ještě stačila zahlédnout krev vytékající Dantemu z úst a déšť střepů ze všech oken auta. Točili se dokola. Viděla světla blížícího se nákladního auta, ale další náraz už nevnímala.

Čas jako by se zastavil. Nic necítila, ale viděla, jak se kroutí plech, jak se obrovskou silou svírá a jak přetíná matce obě stehna.

Pak už jen tma a ticho.

Když se probrala, pohupovala se nahoru a dolů jako plod v lůně. Krev jí stékala do nosu a skleněné střepy s cinkotem dopadaly na plech. Bezpečnostní pás se jí zarýl do krku. Nemohla otočit hlavu, nemohla se podívat na Danteho. Zvenku k ní doléhaly hlasy, viděla modré pulzující světlo, tušila, že okolo v hlubokém sněhu běhají lidé.

Auto se převrátilo a leželo na střeše v příkopu. Záchranáři se snažili otevřít dveře, ale Jasmin měla pocit, že je pozdě, zdálo se jí, že má roztráštěný hrudník, nemohla dýchat, už nemohla dál.

Když se probudila, bylo okolo ticho. Celé tělo měla ospale malátné. Zůstala se zavřenýma očima ležet a pokusila se vybavit si, co dělala včera, ale nedokázala si vzpomenout na nic jiného než na svou perlovou náušnici.

Vzpomněla si, že držela bílou perlu v sevřené dlani. Vypadala jako poupě, jako nerozvitý květ jasmínu.

Srdce jí z nějakého důvodu začalo bít rychleji.

Vzpomněla si, jak byla sama ještě dítě a jak jí maminka vyprávěla, že bílé kvítky jasmínu se na větvičkách řadí jako klásky z perel a že jejich vůně se line nocí.

Jasmin otevřela oči, zamrkala ve tmě a zašátrala po Danteho posteli. Nebyla tam.

Takže není doma.

Ležela nahá na nějaké dřevěné nalakované lavici a nemohla si vzpomenout, jak se tam dostala.

Jednu ruku měla tak pevně zařatou, že prsty jen stěží natáhla.

Držela v ní perlovou náušnici.

Opatrně se posadila a položila nohy na podlahu. Ucítěla, že je vlhká. Dlaždice s tenkou vrstvou vlažné vody.

Ve chvíli, kdy ucítěla pod nohama vlhkou podlahu, ji napadlo, že už tady někdy byla. Jako by si vybavovala cosi, co dávno zapomněla.

Byla v nějaké kóji, jakési převlékárně bez dveří. Opřela se o zeď a vyšla na chodbu. Její kroky se měkce rozléhaly mezi temnými stěnami.

Jenom o několik metrů dál uviděla mdlé světlo pronikající okolo nějakých dveří.

Podívala se na své nahé tělo. Břicho a pihovatá stehna se leskla jako mokrý mramor.

Vzduch byl příjemně teplý a vlhký.

Zaslechla šplouchnutí a ohlédla se. V jedné z kójí stál nahý muž a oplachoval si obličej. Jasmin opatrně ucouvla a uviděla velkou místnost tvořenou jenom bazénem se zeleným dnem. Dvě ženy se brodily vodou, která jim sahala do pasu, a táhly s sebou velmi starou ženu na plovoucím lehátku.

Jasmin najednou pochopila, kde je. Vrátila se do přístavního města. A její sen byl znovu tak intenzivní, jako když byla zraněna v Kosovu.

Srdce se jí rozbušilo hrůzou. Nemohla si vzpomenout, co dělala včera, jestli uložila Danteho jako obvykle a sama zůstala dlouho vzhůru a dívala se na televizi nebo jestli si četla v posteli se skleničkou vína na nočním stolku.

Vrátila se do malé kóje, v níž se probudila, a všimla si, že tam na lavičce leží složené oblečení, tenisky a kousek mýdla. Ve slabém světle si oblečení prohlédla. Dlouhé černé kalhoty její velikosti a světlá halenka. Obojí vypadalo obnošeně, ale vonělo čistotou.

Pomyslela si, že by měla zůstat na místě a čekat, až se ze snu probudí. Jakýsi vnitřní neklid ji však přiměl, aby se oblékla. Při oblékání jí od nohou navlhly nohavice. Oblékla si halenku, boty vzala do ruky a vykročila po mokré podlaze.

V matném světle, které sem dopadalo řadami vysokých oken s mléčnými skly, viděla, že mokrá podlaha zabírá

rozsáhlou plochu se stovkami kójí. Dřevěná koryta podél stěn dlouhé chodby sváděla vodu do veliké přetékaající kádě, která zaplavovala podlahu.

Byly to obrovské veřejné lázně.

Netrpělivě vyšla dveřmi ven na terasu, která byla kdysi natřená teple žlutou barvou.

Doléhalo sem vzdálené vyzvánění zvonu a nebe bylo temné, jako by se blížila noc.

Jasmin se opřela o zábradlí, nadechla se a zahleděla se na veliké město plné natěsnaných domů v čínském stylu.

Schody z terasy vedly přímo na rušnou ulici plnou obchůdků. Všichni lidé proudili stejným směrem. Mnozí vedli kola nebo nesli spoustu věcí. Pohybující se dav jako by neměl konce. Na té velké ulici musely být desítky tisíc lidí. Vypadalo to jako hromadný přesun k temnějším budovám v dále.

Obula se, zapínala si knoflíčky na halence a scházela dolů po vrzajících schodech. Pokusila se svázat si vlasy do ohonu.

Všude byla spousta restaurací, zářivě žlutých vývěsních štítů s čínskými znaky, prohnutých střech, potrháných plakátů a bočních uliček osvětlených červenými lucernami. Bylo to tu cítit sezamovým olejem a sušenými rybami, plynem a starými odpadky.

Když se ohlédla, uviděla, že městské lázně jsou v obrovské budově s nesčetnými terasami, dveřmi, strmými schůdky a malovanými okenními otvory.

Lidé v horečném spěchu vybíhali ven z lázní a chvátali dolů do města, připojovali se k davu proudícímu širokou ulicí kolem obrovského obrazu znázorňujícího Mao Ce-tunga.

Jasmin sešla dolů a připojila se k proudu lidí. Město jako by dýchalo tušením katastrofy, všichni odtud chtěli pryč.

Nějaký muž s tetováním po celém krku a s hokejovou taškou v ruce cosi rozčileně volal a tlačil se mezi lidmi dopředu.

Bylo nepříjemně dusno a z dálky se ozývalo hřmění bouřky.

V temných chu-tchunzích mezi nízkými domky bylo vidět natažené šňůry s prádlem a ve slabém světle z otevřených dveří člověk tušil zrezivělé popelnice

Zahlédla úzkou tvář ozářenou světélkem cigarety.

Za Jasmin přicházeli další a další lidé, stala se součástí davu. Nechala se vést a ocitla se za někým, kdo s sebou táhl vozík plný knih. Všude okolo ležely pohozené mobilní telefony. Některá žena se zastavila s rukou před ústy. Měla vlhké zarudlé oči. Zpředu se ozývalo hvízdání píšťalky. Kdosi hovořil hindsky, znělo to vystrašeně. Snažil se protlačit mezi ostatními a Jasmin musela udělat krok stranou do strouhy plné odpadků.

Narazila hlavou do červené papírové girlandy a vmáčkla se zpátky před muže s těžkým námořnickým pytlím.

Dav byl čím dál hustší, ale Jasmin se dařilo udržet si okolo sebe místo. Některé části města byly uzavřeny páskami. Uličky ohrazené páskami byly téměř liduprázdné. V dálce, u nějaké provozovny s vytlučeními okny zahlédla muže s trakařem. Nad prázdným kadeřnictvím blikal neonový štít s rudožlutým hadem.

Putující dav ji dovedl do velkého přístavu. Vzadu podél mola kotvily v řadách desítky lodí. Na přídích se pohupovaly červené lucerny. Některé čluny vypadaly jako popravené vraky, další jako zrezivělé rodinné čluny plné balíků a beden.

Všude okolo se pohybovali muži v uniformách a dohlíželi na to, aby nikdo nenarušoval pravidelný pohyb davu.

Obloha byla temná a černá voda se třpytila.

Zjevně tu probíhala evakuace města. Ve frontách lemovaných nataženými provazy mířilo na čluny mnoho tisíc lidí.

Pasažéři se tísnili na nízkých nákladních člunech a tiše čekali. I malé děti ve frontě se tvářily zasmušile a trpělivě stály.

Z vnitrozemí sem dolehlo hřmění, jako by se blížila bouřka.

Jednoduché kladkostroje nakládaly kufry a kanystry s vodou. Lodě se rychle plnily lidmi a spuštěné motory prosycovaly vzduch pachem nafty. Některé čluny měly plachty z ošoupaného plátna, které se třepotalo ve větru.

Jeden z dozorců odvedl pryč ženu, která čekajícím prodávala cigarety. V jedné ruce svírala několik amerických dolarů a v druhé špinavou plastovou bedýnku.

Někdo se pokusil dorozumět se s dozorcem španělsky, ale ten jenom zakroutil hlavou a ukázal kupředu, k nástupnímu molu a obrovským hodinám se dvěma ciferníky.

Lidé zezadu se tlačili a Jasmin teď musela se svou frontou zajít za špinavou skladištní budovu.

Rozeznělo se několik píšťalek, křik a dozorcí se rozběhli za nějakým mladým mužem do jednoho z chu-tchungů vedoucích vzhůru do města. Snažil se vyprostit se jim, ale strážci ho dřevěnými tyčemi hrubě bili do zad. Padl na zem a pokoušel se odlézt stranou, ale oni ho nepřestávali tlouct.

Rána mu ztěžka dopadla mezi lopatky. Muž se otočil na bok, zůstal nehybně ležet a jenom se snažil rukama chránit krk a hlavu.

10

Tlak lidí zezadu ji nutil postupovat. Bylo tu tak těsno, že se téměř nemohla nadechnout. Mezi hlavami a těly stačila zahlédnout, že v uličce zůstala ležet teniska. Mladého muže strážci odtáhli zpátky na molo.

Jasminina fronta se pohybovala mezi dvěma napnutými provazy vedoucími okolo oprýskané přístavní budovy. Na druhé straně zahlédla velké hodiny, tři metry vysokou konstrukci z černého kovu.

Přístroj vypadal jako kombinace pradávnejší váhy a pražského orloje.

Okolo váhy procházely všechny fronty. Čekající byli jeden po druhém vytaženi na lesklou dřevěnou rampu a potom na plochou mísu vah.

Na obou cifernících bylo po třiceti různých ukazatelích a otočných kotoučích, jež připomínaly děrované štítky ve tvaru srpku měsíce. Okraje byly plné zlatých čar a teček, vyrytých stupnic a složitých škal.

Na váhu právě pomáhali nahrbenému staříkovi. Pořád dokola se francouzsky ptal, co to má všechno znamenat.

Jasmin nestačila zahlédnout, co se s ním stalo, její fronta právě ústila do úzké uličky vymezené dvěma dřevěnými ploty. Stěny byly tak vysoké, že přes ně nic neviděla, ale pochopila, že jsou nyní na cestě k rampě s váhou.

Kráčela za ženou, která držela v rukou sklenici se sušenými mořskými koníky. Strážce v oprané uniformě vytahoval jednoho po druhém z fronty nahoru. Lidé většinou mlčeli, jenom nějaká starší žena vzadu plakala strachy.

Ve vzduchu bylo cítit nebezpečí.

Když Jasmin došla až ke strážci, zeptala se ho, jestli mluví anglicky, ale on jenom mávl rukou k rampě.

„*I want to know what this is about,*“ pokračovala, přestože do ní někdo zezadu strkal.

Strážce jí naznačil, že má vstoupit na váhu. Slyšela za sebou rozčilené hlasy. Vedle váhy stáli dva velmi unavení muži. Ze zaprášeného igelitového sáčku jedli slunečnicová semínka a slupky vyplivovali na zem. Když Jasmin uviděli, něco si řekli a ukazovali na její zrzavé vlasy. Jeden se zasmál a pak si zahanbeně promnul tvář.

Jasmin vstoupila na váhu a ani nepostřehla, že by pod ní klesla. Několik kotoučů se však okamžitě dalo do pohybu, děrovaný štítek ve tvaru srpku měsíce trhavě vystoupal vzhůru a pak se zastavil.

Uvnitř mohutné váhy se dala do pohybu těžká mechanika, s dutým cvakáním se roztočila ozubená kola a asi po vteřině se ozvalo cinknutí z malé kovové misky.

Starší z mužů vytáhl z misky malý plíšek. Byl to stříbrný ražený štítek podobný těm, jaké nosí v některých zemích vojáci.

Náhle ji ve snu zachvátil pocit déjà vu.

Jako by přesně totéž už jednou zažila. Jasmin si byla jistá, že se jí o té podivné váze i o štítku, který s cinknutím dopadá do misky, už v minulosti zdálo.

Zničehonic si v celé vnitřní snové logice uvědomila, že se musí co nejrychleji dostat na místo, které se jmenuje

kabotážní terminál, a že bude potřebovat pomoc, aby se vyhnula těm nejnebezpečnějším místům ve městě.

Muž se podíval na štítek a bez zájmu přečetl, co na něm stálo. Ten druhý výsledek zopakoval ženě s temnými kruhy pod očima a ukazovátkem přitom označil několik míst na cifernících. Žena začala hledat v řádcích jmen, tiše mumlala, listovala, na něco se zeptala a znovu se ponořila do seznamu a přejížděla ukazovátkem po jménech. Zarazila se, vzhlédla a napjatým hlasem se na cosi zeptala. Starší z mužů se podíval na Jasmin a pak na štítek.

„Co se děje?“ zeptala se Jasmin anglicky.

Ten s ukazovátkem o krok ustoupil a probodával ji pohledem.

Starší muž se pousmál, navlékl štítek na řetízek, pronesl cosi čínsky a zavěsil jí ho okolo krku.

Když Jasmin pochopila, že možná znovu ztratila kontrolu nad skutečností a že by se mohla dostat zpátky na psychiatrii, zachvátíl ji strach, šířil se jí celým tělem, jako když do skleničky s vodou ponoříte štětec od barvy. Možná právě v tuto chvíli leží připoutaná na lůžku, úplně mimo po vysokých dávkách uklidňujících léků.

Až se probudím, nesmím říkat nic divného, pomyslela si.

Strážce s kulatými brýlemi jí ukázal, že má slézt dolů a pustit na váhu dalšího.

„Ne na loď,“ řekl strážce lámanou angličtinou.

„Pracuji pro švédské ministerstvo obrany a žádám tlumočníka a bezpečnou přepravu do kabotážního terminálu,“ řekla Jasmin.

Dozorce přikývl, řekl něco staršímu muži u váhy a dostal stručnou odpověď. Postavil před ni špinavou plastovou stoličku a řekl jí, aby se na ni posadila. Potom rychle odkráčel.

Jasmin zůstala stát vedle stoličky a jednou rukou se přidržovala napnutého provazu, který ji dělil od procházejících lidí.

Na molu ležela převržená velká informační tabule s textem v mnoha jazycích. Na jednom ze sloupků, které ji držely, zůstal viset řetěz se žárovkami. Lidé chodili přímo přes tabuli.

V dálce mizel do tmy zrezivělý člun. Lidé se na něm tísnili a drželi se zábradlí.

Ozvalo se další zahřmění. Tentokrát o něco blíž.

Strážce s brýlemi se vracel následován asi dvacetiletým Číňanem. Mladík měl na sobě džíny a tričko s velkými kruhy od potu v podpaží. Tvářil se nespokojeně a zastavil se před Jasmin. Přehodil si přes provaz sportovní bundu a odmetl si z vlasů několik pilin.

„Podle administrátora prý potřebujete tlumočníka,“ řekl švédsky.

„Potřebuju, aby mi někdo pomohl dostat se do kabotážního terminálu a...“

Jasmin koutkem oka zahlédla cosi, co ji přimělo ztichnout. Otočila se k nástupnímu molu a zapátrala pohledem. Beze slova mladíka i dozorce opustila a protáhla se mezi lidmi blíž k lodím.

Někdo ji chytil za šaty a pokusil se ji zastavit, ale vyvlékla se mu.

Jasmin se zdálo, že zahlédla svou matku.

Strážce na ni volal, ale Jasmin se prodírala dál a nepřestávala očima hledat v davu. Pronikla ještě o něco hlouběji mezi lidi, ale matku už nikde nezahlédla.

Až vzadu u lodí vzpřímeně stála nějaká starší žena. Bílé vlasy měla stočené do drdolu v týlu, tak jako to nosovala Jasminina matka.

Jasmin jí neviděla do tváře, ani se nemohla dostat blíž. Snažila se uklidnit a opakovala si, že je to celé jenom sen. Přesto byla pořád rozčilená. Così v jejím nitru odmítalo uvěřit, že to všechno kolem není skutečné.

Musela se zmýlit.

Jasmin popošla stranou, ale narazila na zátaras. Lidé se na ni zezadu tlačili a provaz se jí nepříjemně zařezával do pasu.

Žena podobná její matce nastoupila na rezavý vojenský člun. Na palubě vedle ní ležela dvě těla v krvavých hadrech. Červené lucerny se pohupovaly a jejich světlo se zrcadlilo na černé hladině jako jiskřící oheň.

Jasmin si předchozí sen vybavovala jenom útržkovitě, ale pamatovala si, že ve městě byl nekontrolovatelný organizovaný zločin a že obyčejné lidi nemilosrdně okrádala a fyzicky napadala triáda.

Nemohla si vzpomenout, jak sen minule skončil, ale když se nyní rozhlédla po chátrajícím přístavišti, jeřábek podél mola a přetížených lodích, pocítila v celém těle naprosto hmatatelnou hrůzu.

Jasmin se protlačila zpátky k tlumočnickovi, nechtěně převrhla stoličku, přidržela se provazu a zachytila jeho tázavý pohled.

„Omlouvám se,“ řekla.

„Zavolali mě, protože mluvím švédsky,“ vysvětlil jí tiše. „Ale mám taky svou práci, ke které bych se rád vrátil.“

„Zdalo se mi, že jsem zahlédla svou matku.“

„Mám to říct administrátorovi?“ zeptal se tlumočnick a poškrábal se na krku.

„Ne. Říkat nemusíte vůbec nic. Chci jenom doprovod k terminálu.“

Tlumočnick se obrátil k muži v uniformě a řekl mu něco čínsky. Jasmin si všimla, že má pod špinavým tričkem stejný štítek jako ona. Administrátor vyplivl slupku slunečnicového semínka a pak mu beze spěchu odpověděl.

„Žádný doprovod není,“ vysvětlil jí tlumočnick.

„A kdo tedy odpovídá za mou bezpečnost?“ zeptala se.

Tlumočnick vzdychl a odhrnul si ofinu z čela. Potom její otázku přeložil administrátorovi a dostal odpověď, která se mu nijak nezamlouvala. Pokusil se protestovat, ale administrátor něco vykřikl a dal jasně najevo, že jejich rozhovor je u konce. Tlumočnick se poškrábal na uchu a podíval se Jasmin do očí.

„Doprovodím vás k terminálu,“ řekl unaveně a vzal si bundu.

Dozorce jim ustoupil z cesty a Jasmin s tlumočnickem nechali molo i dav lidí za sebou. Jasmin se držela tak těsně u svého průvodce, že mohla pozorovat drobné částičky pilin na jeho dlouhých řasách.

Minuli vysoký výběh se slepicemi postavený podél loděnice, prošli okolo doků a několika dílen s rozpracovanými kovovými trupy. Byly to přístřešky pokryté plachtami, které sebou trhaly ve větru.

Možná to zavinil padající soumrak, ale všechno, co Jasmin viděla, se jí zdálo prapodivně bezbarvé a omšelé. Fasády budov a široké symetrické střechy jako by byly pokryté vrstvou popela. Šedavě olovenou barvu měly i lidské tváře.

Jako by se ocitla ve světě stínů.

Tlumočnick se zastavil a opřel se o rachotící mříž. Obdivně zahvízdal a díval se do truhlárny. V průvanu se tam po podlaze proháněly spirálovitě stočené hobliny a na dřevěných kozách stál rozpracovaný trup lodi s tenkými prohnutými žebry.

„Půjdeme?“

„Klid,“ odpověděl.

Z vedlejších dveří vyšla mladá žena a s úsměvem se k nim blížila. Měla na sobě špinavou růžovou teplákovou bundu. Zastavila se před nimi, sevřela v podpaží rukavici a vytáhla z ní ruku. Pak si z obličeje odhrnula několik pramenů vlasů.

Tlumočnick jí něco čínsky řekl. Podívala se na Jasmin a zasmála se. On se pustil mříže, poškrábal se na krku a vykročil. Jasmin ho následovala směrem ke staré celnici s vytlučenými okny. Podél delší strany budovy stály prázdné rampy a mola určená k vykládání zboží.

„Víte, které části města jsou bezpečné?“ zeptala se.

„Žádné takové už tu nejsou,“ odpověděl a zašilhal po ní.

Minuli několik přeplněných popelnic a úzkou uličkou, kde to bylo cítit vlhkou dlažbou, pokračovali do centra.

Obloha se rozzářila výbuchy ohňostroje. Drobná světelka se snášela k zemi a mizela v temné mlze.

Za matným oknem nějakého průmyslového objektu Jasmin zahlédla siluety nejméně pěti lidí souložících na perském koberci. Bylo to tak šokující, že si nebyla jistá, jestli se nezmýlila. Když nahlédla dovnitř jiným oknem, uviděla jenom prázdnou podlahu dílny.

U jednoho vchodu stálo několik prázdných láhví od alkoholu, ležela tam flekatá deka a zvlhlá knížka.

Prošli okolo restaurace s plastovými modely jídel za oknem.

„Počkat,“ vyhrkl tlumočnick a prudce se zastavil.

Napjatě naslouchal a Jasmin si ho v matném světle prohlížela. Byl bledý a měl zvláštně pronikavé oči, jako by je někdo namaloval kaligrafickým perem.

„Co se děje?“ zašeptala.

„Půjdeme tudy,“ odpověděl rychle.

Otočil se a zabočil do jiného chu-tchungu. Na zemi se děl skrčený muž a upřeně hleděl na fotografii dítěte.

Uličkou, kterou právě opustili, se rozléhaly rychlé kroky. Překročili hromadu láhví a rezavých plechovek od barev se zatvrdlými štětci a zabočili za roh.

Ani se neohlédli a pospíchali dál k širší rušné třídě s obchody, prošli starou kamennou bránou a pokračovali klidnou boční uličkou. Za třemi okny seděli lidé na lavičkách a hráli jakýsi druh binga.

„Tady to dělá lepší dojem,“ řekla Jasmin.

„Vážně?“ opáčil tlumočnick s nádechem ironie v hlase.

„Víte vůbec, kde vlastně jsme?“ zeptala se Jasmin.

Zastavili se u vozíku plného hlíny a střepů.

„Jsme mrtví,“ odpověděl stručně.

„Ale celé je to jenom sen,“ řekla tiše a cítila, jak se jí rozbušilo srdce.

„Tak jo,“ vzdychl a zahleděl se k občerstvení s prostřenými stoly pod červeným neonovým štítem s ušmudlanými žlutými znaky.

„Proč se člověk po smrti ocitne v Číně?“ zeptala se Jasmin, a ačkoli se snažila, nepodařilo se jí vyloudit na tváři úsměv.

„Člověk se neocitne v Číně, ale tady,“ odpověděl a znovu vykročil.

Následovala ho k temné uličce s občerstvením. Na zemi se povalovaly kousky červeného papíru, které tu zůstaly po předešlých ohňostrojích.

„Já ale nejsem mrtvá,“ řekla tiše.

Tlumočnick přikývl a Jasmin zakroutila hlavou a o krok couvla. Narazila tváří do červeného lampionu. Se zašustěním se rozhoupal.

Dolehl k nim tlumený křik a tlumočnick ji vzal za ruku. Kus stranou před nimi se rozletěly dveře a někdo z nich vystrčil mladou ženu. Udělala krok do ulice a pak se vrátila. Mužský hlas zevnitř něco ostře vykřikl. Žena se pokusila vmáchnout zpátky dovnitř, ale muž ji ve dveřích zadržel a vystrčil ji ještě dál do ulice.

Tlumočnick něco zašeptal a táhl Jasmin k restauraci s neonovým štítem.

Minuli ženu, která vykřikovala nadávky. Osušila si slzy, zvedla bradu a vykročila pryč.

„Musím se najíst,“ řekl tlumočnick a štípl se do spodního rtu.

„Na to budete mít čas potom,“ namítla Jasmin.

Nestaral se o ni a vyrazil mezi plastovými stolky ke vchodu. Jasmin ho váhavě následovala a uviděla, jak vchází do stísněné kuchyně se špinavou podlahou. Nějaká starší žena právě na pánvi nad plynovým hořákem smažila bambusové výhonky a čínské houby.

12

Seděli u plastového stolku pod děravou markýzou. Před nimi stály dvě plastové misky s horkou nudlovou polévkou. Mezi nimi ležel na stole malý plechový tácek ve tvaru kapříka. V otevřené tlamě měl zásobník plný párátek.

Tlumočník trval na tom, že se teď mohou v klidu najíst a odpočinout si, protože úřady nevydají nové oznámení dřív než za dvě hodiny.

V Jasminině paměti se mihla jakási vzpomínka, ale hned byla zase pryč. Bylo to podobné, jako když vás ze snu probudí nějaký zvuk a vy pak ležíte, nasloucháte a nevíte, jestli ten zvuk patřil do snu nebo do reality.

„Jmenuju se Li Tching... ale říkej mi jenom Tchingu,“ řekl a foukl do polévky.

„Jasmin,“ odpověděla.

Dívka s kulatými tvářemi a nakrátko ostříhanými vlasy právě prostírala vedlejší stůl. Tching ji pozoroval a poškrábal se na uchu.

„Nevypadáš jako mrtvý,“ řekla Jasmin.

„Ne,“ odvětil tiše.

Podívala se do jeho vážných očí, pak odvrátila pohled a musela se v duchu pousmát.

„Takže... já tomu prostě nevěřím,“ pronesla a odložila hůlky na stůl.

„Čemu?“ zeptal se netrpělivě. „Čemu nevěříš?“

„Že tohle všechno je doopravdy.“

„Ne, to není,“ vzdychl. „Jen pro nás.“

„Prosím tě, neříkám přece, že...“

„Je mi fuk, co říkáš,“ přerušil ji.

„Nemusíš na mě křičet,“ řekla Jasmin napjatě.

„Já jen... všichni vědí, jak se sem dostali... mluvil jsem s tolika lidmi a všichni to věděli,“ vysvětlil jí rozčileně.

„Ale o mně nic nevíš,“ namítla.

„Dobře. Na tenhle rozhovor zapomeneme,“ navrhl Tching a ochutnal nudle. „Dovedu tě do kabotážního terminálu a přetlumočím, co budeš potřebovat.“

Jedl se sklopenýma očima. Po tvářích mu tančily stíny dlouhých řas. Přes levé víčko se mu až na tvář táhla jizva, tenká svislá jizva, se kterou připomínal smutného klauna.

Jasmin usilovně přemýšlela, jaké argumenty by mohla vznést na protest. Musí to být sen, protože si nemůže vzpomenout, jak se sem dostala. A nemá s sebou nic víc než náušnici, kterou jí darovala matka. Když pomyslela na bílou perlu v sevřené dlani, vzpomněla si na auto.

Na ten strašný náraz.

Ohňostroj střepů a kvílení mačkaného a krouceného plechu.

Měli nehodu.

Jeli jsme do Nynäshamnu za Markem a jeho advokátem, vybavila si.

Útržky vzpomínek byly neuvěřitelně intenzivní. Síla té srážky jí pronikla celým tělem. Narazilo do nich první auto a smýklo s nimi do protisměru. Pak přišla druhá srážka.

Jasmin ještě zahlédla, jak se roztříštilo přední okno a jak se plech kapoty zkroutil dovnitř a stříkající krev se setkala s deštěm střepů.

„Myslím... myslím, že jsem měla autonehodu,“ řekla. Ta slova ji polila jako teplá sprcha. Naplnil ji smutný klid.

Umřela jsem při autonehodě za prvního sněžení, pomyslela si a setkala se s Tchingovými pronikavými očima.

„Vzpomeneš si, co to bylo za den?“ zeptal se a odložil hůlky.

„Najelo do nás jiné auto,“ zašeptala Jasmin a pohlédla do uličky.

„Kdy se to stalo?“

„Copak na tom záleží?“

„Hodně na tom záleží,“ odpověděl a oči mu potemněly.

„Bylo to dvanáctého prosince.“

„Dvanáctého,“ opakoval po ní.

„Ano.“

Přikývl, jako by to datum znamenalo úlevu, opřel se na židli a chvíli ji pozoroval. Ochutnala slané nudle, ale neměla chuť k jídlu. Tching pokračoval v jídle s lehkým úsměvem na rtech. Tu a tam zalétl pohledem k dívce poblíž kuchyně, která nyní ve dřepu myla nádobí v lavoru.

„Skoro všichni, kdo zemrou, se připojí k davu, který směřuje do přístavu,“ spustil po chvíli a osušil si ústa ubrouskem. „Připadají mi jako tažní ptáci, ani na okamžik nezaváhají.“

„Ale ty jsi zůstal ve městě, protože se budeš smět vrátit do života?“

„Doufám... Čas tu plyne mnohem pomaleji, hodiny v přístavu jsou jenom vteřiny ve skutečném životě... Možná jsi ještě teď v autě, možná tam právě dorazila záchranka. Chápeš? Zastavilo se ti srdce, ale je možné, že tě ještě zachrání.“

Jasmin zvedla ruku k hrudní kosti a pomyslela si, že to, co Tching říká, je pravda. Podvědomě si promnula hrud prsty, jako by chtěla nahmatat bolestivé místo. Měla pocit, jako by k nehodě došlo před mnoha lety, ale přesně si vybavovala, že auto leželo na střeše a ona visela na bezpečnostním pásu a pohupovala se.

Tušila, že má polámaná žebra, a poslední myšlenka, než jí došel kyslík, patřila Dantemu. Nemohla se podívat, jestli je raněný.

„Dante byl v autě s námi,“ řekla a vstala z plastové židle.

„Kdo je to?“

„Můj syn,“ odpověděla rozzechvělým hlasem. Přeběhl jí mráz po zádech.

„Je mu teprve pět, musím se vrátit k lodím, musím...“

„Počkej,“ řekl Tching.

„Nesahej na mě.“

Klopýtla a bokem vrazila do stolku, až její polévka vyplouchlá přes okraj misky.

„Poslouchej mě,“ snažil se ji Tching uklidnit. „Když už jsem byl v přístavu, zeptal jsem se administrátora, jestli tam jsou ještě nějakí Švédové. Bylo jich asi deset, ale ani jedno dítě...“

„Žádný chlapec?“

„Vůbec žádné děti.“

„Co když si ho jen nevšimli,“ zašeptala Jasmin a otřela si slzy z tváří.

„To se nestává, vždycky v lázních pokládají děti vedle rodičů.“

„Když jsem se probudila, byla jsem tam sama, to vím jistě.“

„Takže tu nehodu přežil,“ řekl Tching a podíval se jí do očí.

„Oba jsme měli bezpečnostní pás,“ pronesla, jako by se to tím dalo vysvětlit.

„To je dobře.“

Jasmin nedokázala uhlídat ubíhající vzpomínky, byla unavená. Cítila, že se jí ústa roztáhla do příliš širokého úsměvu, a zakryla si obličej rukama. Stála vedle plastového stolku a v duchu si opakovala, že Dante to přežil, byl přece připoutaný.

„Poprosím ještě o trochu koriandru,“ zamumlal Tching a odešel od stolu.

Zmizel v kuchyni a Jasmin pomalu vykročila do temné a tiché uličky. Plačící žena odešla. Jasmin zachytila rukama pohupující se lampion a pozorovala ho. Býval červený, ale stářím úplně vybledl. Papír už se trhal, ale obrysy kaligrafických znaků byly stále patrné.

Jasmin pohládila zažloutlý papír s prosvítajícími trhlinami, pak lampion pustila a vyšla do uličky.

Je to doopravdy, pomyslela si. Celou dobu jsem měla pravdu.

Lampion se jí pohupoval za zády. Pokračovala podél cihlové zdi, na kterou někdo namaloval Pac-Mana.

Zemřela při autonehodě a dostala se sem. Snad to přežila i její matka, jinak by Dante zůstal sám. Jestli tu zůstanu, bude muset žít se svým otcem, pomyslela si.

Jasmin se otočila zpátky k občerstvení a uviděla, že Tching sedí na svém místě u stolku.

Všichni, kteří jsou tady, doufají, že budou moct zpátky.

Lampion se přestal pohupovat a v dálce se ozvalo zahřmění. Země se jí zachvěla pod nohama.

Jasmin zašátrala prsty po štítku, který měla zavěšený na krku, a vrátila se ke stolu.

Kromě jizvy na oku byla tlumočnickova tvář až podivuhodně souměrná, jako vytesaná z kamene. Měl vysoké lícní kosti a krásně tvarované rty.

„Vychladne ti to,“ upozornil ji, vzal si hůlky a nabíral s nimi nudle do úst.

Vzala plechovku se sušenými lístky koriandru, několik si jich pustila do polévky, sledovala, jak plavou na hladině zlatavého vývaru, ale jíst nemohla.

„Tady v přístavu neexistují žádné čerstvé bylinky,“ vysvětlil jí Tching. „Nic tu neroste.“

„Já vím.“

Jasmin se natáhla přes stůl a odstranila mu smítko z vlasů. Podívala se mu do očí.

„Už jsem tu jednou byla,“ řekla. „Před několika lety se mi zastavilo srdce.“

„Někteří lidé tvrdí, že není možné se odtud skutečně vrátit do života.“

„Já se vrátila, takže to vím jistě.“

„Ale po návratu by se člověk neměl na přístav pamatovat.“

„Bylo to spíš jako sen.“

Zvedl miskou a pil polévku. Když ji položil zpátky na stůl, tvář měl vlhkou od páry.

„Půjdem?“ zeptala se.

„Ještě je noc,“ odvětil Tching.

„Jak to poznáš?“

„Člověk se naučí rozpoznat ráno, tma se trochu změní.“

Z kuchyně vyšla dívka a postavila před ně na stůl mísu s horkými šedými těstovinovými taštičkami, které nazvala *fiao-c'*.

„Jak ses naučil švédsky?“ zeptala se Jasmin a vzápětí toho zalitovala.

„Víš snad, že se člověk může narodit ve Švédsku čínským rodičům...“

„Ano, to byla hloupá otázka,“ skočila mu do řeči a cítila, jak celá zrudla.

Tching se podíval na Jasmin, jako by si její rozpaky užíval. Opřel se na židli a čekal, až se mu znovu podívá do očí. Uchopil hůlkami jednu taštičku z mísy, a než si ji vložil do úst, foukl na ni. Jasmin ucítila vůni sezamového oleje.

„Vyráběl jsem sportovní dřevěné čluny a měl jsem vlastní loděnici ve Vaxholmu,“ vyprávěl a žvýkal přitom těsto.

„Tak to jsme skoro sousedi, já bydlím přímo ve Stockholmu.“

„Můj děda má ve Stockholmu obchod,“ řekl a opřel se.

„Kde?“ zeptala se Jasmin.

„Na ulici Olofa Palmeho.“

Vzal si další taštičku.

„V těch místech je právě spousta asijských obchodů,“ pokračoval.

„Já vím, všichni tam chodí pro nejlepší čínské zelí a ša-
lotku.“

V kuchyni vyšlehly plameny okolo pánve a Tching se podíval tím směrem.

„Děda prodává ručně dělaný nábytek.“

„Jak se jeho obchod jmenuje?“

„Li Kchun Mu-kung,“ odpověděl s plnými ústy.

„A to znamená?“

„*Mu-kung* je truhlářství a Li Kchun je můj děda... Když jsem byl malý, chodil jsem k němu do obchodu každý den po škole, schovával jsem se pod pultem, abych nemusel pomáhat. Jen jsem tam seděl a ryl jsem do dřevěných věcí.“

Sám pro sebe se pousmál, a když na několik vteřin zavřel oči, jizva na víčku utvořila kříž s linií černých řas.

„Jak ses dostal sem?“ zeptala se.

„Mám vrozenou srdeční vadu a dvanáctého prosince jsem byl na operaci,“ odpověděl a krátce jí pohlédl do očí. „Poslední, na co si vzpomínám, je, jak se nade mnou sklání krásná sestřička a říká mi, že mám počítat od...“

Z dálky k nim dolehl vystrašený křik a Tching se zahleděl do uličky. Host u vedlejšího stolku urychleně dojel a vstal.

„To nic nebude,“ řekl Tching, ale nevypadal ani trochu klidně.

Křik se nyní ozýval z větší blízkosti. Jasmin vstala, ale nikde nic neviděla. Nějaké dítě něco vyděšeně křičelo.

„Pojď,“ zašeptal Tching a položil pod svůj talíř tři dolary.

Odešli od stolu a vykročili opačným směrem, než odkud přicházelo volání. Ze stínu se vykutálela láhev od motorového oleje.

Jasmin se ohlédla a viděla, jak servírka vzala zpod talíře peníze, ale nádobí nechala být. Rychle se vrátila do kuchyně a zavřela za sebou velké dřevěné dveře.

Uličkou se blížila skupina mužů.

Neonový štít nad občerstvením zhasl.

Jasmin a Tching ucouvli do nízkého vchodu se zavřenými plechovými dveřmi. Dál jít nemohli, chu-tchung na této straně končil vysokým plotem.

„Chej še-chuej,“ zašeptal. „Triáda...“

V lépe osvětlené ulici v dálce viděli mohutného muže v maskáčích, jak s sebou vláčí nějakého starce. Za nimi běžela asi šestiletá dívka a zoufale naříkala.

Muži se zastavili ve stínu těsně za občerstvením. Červené lampiony nad stolky ještě svítily a jejich pohupující se světlo dopadalo na jejich tváře.

Za nimi přicházela vysoká, podivně předkloněná postava. Nejdřív to byla jen silueta muže na pozadí osvětlené ulice. Kráčel pomalu a zastavil se u zamřížovaného okna. Světlo z něj mu sahalo jenom ke krku. Jasmin mu neviděla do obličeje, ale viděla, že má na sobě lesklý hnědý oblek a bílé vlasy sčesané dozadu. Před sebou tlačil velmi starou ženu na kolečkovém křesle. Přes ramena měla přehozený obnošený norkový kožich a ve vrásčité ruce držela malé divadelní kukátko.

O kus dál čekalo několik dalších mužů. Střežili ústí uličky.

Tching vtáhl Jasmin do tmy vedle sebe. Snažili se zůstat ve stínu, ale prázdné láhve na zemi zabíraly příliš mnoho místa.

Vysoký muž v hnědém obleku nechal ženu s křeslem na místě, došel k dívce a něco jí řekl. Zakroutila hlavou. Muž na ni zakřičel a chytil ji za vlasy. Stařec prosebně zanaříkal. Jasmin v temnotě tušila, že se vysoký muž postavil ke zdi, podíval se nad sebe a přes rezavou tyč nesoucí štít přehodil provaz.

„Nedívej se,“ zašeptal Tching.

Červené světlo nad plastovým stolkem se ve větru otočilo a ozářilo provaz houpající se u fasády domu. Muž zachytil konec provazu a uvázal na něm smyčku. Stařec zvedl dlaně a několikrát zažadonil. Vysoký muž v obleku se o něho nestaral a znovu zakřičel na dívku.

„Co říká?“ zašeptala Jasmin.

„Že jejího dědu zabije, jestli nevymění svoje vízum,“ odpověděl Tching.

Starý muž na vnučku cosi zavolal a dostal tvrdou ránu do obličeje. Klopýtl a opřel se o zeď.

Děvče plakalo.

Červené světlo se pohupovalo a začalo se otáčet.

Vysoký muž opakoval svá slova a přistoupil ke starci. Položil mu smyčku okolo krku a zvedl prst k nebi. Druhý muž starce prudce zvedl do výšky, ten se udeřil do hlavy o zeď a začal krvácet.

Vysoký muž si rukou uhladil kravatu, zapnul si hnědé sako a znovu ukázal k nebi.

Tvář měl téměř skrytou ve stínu, ale když se usmál, zaleskly se jeho zuby.

Světlo lampionu teď dopadalo na druhého muže, který držel provaz. Muž o krok ustoupil, klouby na ruce mu zbledly a stařec ještě o kus stoupl.

Starci spadly sandály, snažil se šplhat po stěně a udržet se nahoře, prsty svíral smyčku staženou okolo krku a sípavě dýchal.

Dívka na muže křičela.

Vysoký muž odstrčil starce od zdi a ten se na provaze s cukáním rozhoupal. Štít nad ním se rozechvěl a omítka se začala sypat. U starcových úst se objevil pramínek hlenovité krve.

Tching přitiskl Jasmin celou paží ke dveřím.

Po tvářích jí stékaly kapky potu.

Dívka klečela a zoufale naříkala.

Starcovy pohyby ustávaly, nohy sebou ještě slabě cukaly, ale paže už visely nehybně podél těla.

Vysoký muž si rukou uhladil bílé vlasy a řekl něco dívce. Když odpověděla a přikývla, ukázal palcem k zemi. Muž jednoduše pustil provaz. Stařec dopadl na zem, udeřil se do týla a jednu nohu měl podivně zkroucenou. Odkutálel se stranou a narazil hlavou do plastového stolku pod lampionem. Dívka k němu přiskočila a zoufale se snažila uvolnit smyčku. Podařilo se jí to a volala na dědečka. Stařec plival

krev, krk měl rozedřený od provazu a chrčivě dýchal. Bylo jasné, že má zlomenou nohu, zůstala pod ním v nepřírozaném úhlu a svaly na stehně sebou křečovitě trhaly.

Vysoký muž se náhle otočil přímo k místu, kde se ukrývali Jasmin s Tchingem. V očích se mu zalesklo a vytáhl zahnutý nůž.

Tching zatlačil ramenem do dveří, štítek, který měl na krku, zasunul do škvíry a opatrně s ním pohyboval.

Vysoký muž s nožem napjatě naslouchal, vábivým měkkým hlasem volal „*siao-tie*“ a zřejmě pátral po jakémkoli pohybu v temnotě.

Uhladil si pomuchlanou kravatu a vykročil k nim. Tching přitiskl tvář ke dveřím, kolébal štítkem ze strany na stranu a opatrně jej táhl vzhůru.

Vysoký muž ukročil stranou doprostřed uličky a Jasmin se snažila vmáčknot se co nejlouběji do průchodu. Každou chvíli je zahlédne. Jasmin posunula jednu nohu a omylem se špičkou boty dotkla prázdných láhví. Cítila, jak se jedna z nich rozhoupala. Přinutila se zůstat naprosto klidně stát, aby se láhev nepřevrhla.

Muž v maskáčích zavolal na vysokého muže, že je čas jít, ale ten nereagoval a dál se k nim přibližoval. Jasmin lechtaly na zádech stékající čůrky potu. Přiměla se klidně dýchat, opatrně se předklonila a pokusila se láhev zachránit.

Tchingovi se zasekl štítek ve dveřích. Snažil se ho uvolnit, ale nedařilo se to.

Jasmin se opřela zády o dveře a celou vahou zabrala.

Láhev u jejích nohou se převrhla a strhla s sebou další. Cinkání skla se rozléhalo celou uličkou a vysoký muž se okamžitě zahleděl k jejich průchodu.

„Zkus to ještě,“ zašeptala a znovu zatlačila zády do dveří.

Dvě láhve se vykutálely z průchodu. Vysoký muž k sobě gestem přivolal mladíka s mačetou v ruce. Když se Tchingovi podařilo zatlačit štítkem na správné místo, v zámku to cvaklo. Dveře za nimi se otevřely a oni společně vklouzli dovnitř a opatrně za sebou zavřeli.

Byla tam úplná tma, ale Jasmin pochopila, že jsou v nějaké veliké šatně mezi množstvím ramínek s oblečením. Pokračovali dál a prodírali se mezi těžkými látkami. Jasmin se sotva držela na nohou a celá se třásla. Snažila se zadržet pláč, ale nešlo to, začaly jí téct slzy.

Nikdy jsem žádnou psychózou netrpěla, říkala si v duchu. Jsem zase mrtvá, jsem v přístavu a oni toho staříka opravdu chtěli oběsit.

„Bože,“ vzdychla a zastavila se.

Tching se otočil a beze slova ji objal. Ramínka chrsťtila o dřevěné tyče. Jasmin zavřela oči, naslouchala těžkým úderům Tchingova srdce a snažila se pochopit, co přesně v uličce viděla.

„Myslím si, že vím, kde jsme,“ zamumlal jí do vlasů a pustil ji.

Vzal ji za ruku a táhl ji mezi oblečením dál. Naráželi do visících kusů oděvů, Jasmin sklonila hlavu, aby si

chránila oči, cítila na čele a na tvářích různé druhy látek a jen se nechala vést.

Po chvíli začaly oděvy řídnout a bylo snazší mezi nimi projít. Nakonec vyšli do temného sálu se špinavými střešními okny.

Na podlaze se povalovalo několik pošlapaných letáků se sloupci znaků a razítkem ve tvaru motýla místo podpisu. „Vzadu jsou dveře,“ řekl Tching.

„Dej mi pár vteřin,“ poprosila Jasmin, zastavila se, otřela si slzy z tváří a snažila se vzchopit.

„Pořád máme dost času,“ odpověděl Tching.

Na podlaze před ní stály tři staré televize a vzadu v místnosti rozbitá rikša bez kola podepřená několika špalky. Okolo se povalovalo rozložené nářadí.

„Oni ho málem oběsili,“ vypravila ze sebe, když konečně zase mohla mluvit.

„Chtěli to děvče donutit, aby...“

„Ale vždyť už jsme mrtví.“

„Úplně ne. Jsme někde na rozhraní, ale stále jsme, pořád ještě cítíme svou existenci.“

„Takže v přístavu se dá umřít?“

„Triáda chtěla tu dívku donutit, aby si vyměnila vízum s tou starou ženou na vozíku... a její dědeček se je snažil zastavit.“

„Už jsem je viděla, ale nechápu...“

„Tomuhle se říká *čchien-čeng*,“ řekl Tching a ukázal na kovový plíšek. „Je to moje vízum k mému tělu... k tělu, které ještě žije.“

„Ano, trochu si to vybavuju... ale nechápu, jak to funguje.“

„Když tě na molu vážili, ukázalo se, že patříš mezi tu hrstku lidí, která se ještě možná vrátí do života. Proto tě

nenechali nastoupit na některou z lodí," vysvětloval trpělivě. „Všichni tady jsou ve stejné situaci... Naše osudy ještě nejsou rozhodnuty, a proto musíme čekat. Nic jiného se dělat nedá. A za dlouhé roky se nás tu nashromáždila spousta, protože každý může čekat jakkoli dlouho.“

„I když se ukáže, že už není možné ho zachránit?“

„Je těžké to zjistit, ale jednoho dne člověk zřejmě pochopí, že už je pozdě,“ přikývl.

„A někteří se pak chtějí vrátit v cizím těle,“ pronesla Jasmin a zastrčila si svůj štítek pod halenku.

Kov ji zastudil mezi prsy jako kapka ledové vody.

„To ale přece musí být zakázané, jen tak sebrat vízum někomu jinému,“ řekla a společně s Tchingem vykročila napříč sálem.

„Nesmí se to, víza jsou zcela osobní,“ odpověděl Tching. „Ale je dovoleno je vyměňovat, pokud s tím obě strany souhlasí.“

„Ale proč by měl kdokoli chtít vyměnit svůj vlastní život?“

„Třeba aby zachránil dědečka.“

„Ale to je šílené, proč to úřady nezastaví?“

„Všichni tvrdí, že dřív to bylo ještě mnohem horší, že se organizovaný zločin podařilo omezit, ale spousta gangů je ještě pořád aktivních...“

„Tak by se měl změnit zákon,“ přerušila ho.

„To ano, jenomže všichni říkají, že systém funguje v zásadě dobře. Je sice trochu moc byrokratický, ale funguje.“

„Nefunguje, pokud ta stará žena mohla zaplatit těm mužům, aby si přivlastnila tělo děvčete a začala nový život jako...“

„Co ale můžou úřady dělat, když ta dívka řekne, že si s ní vízum vymění dobrovolně?“

„Můžou za to mimozemšťani,“ ozval se anglicky hluboký hlas. Jasmin udělala krok stranou, otočila se a uviděla velkého muže s kulatými rameny. Stál za rikšou. Byl holohlavý, ale měl mohutný plnovous, a cosi svíral v pravé ruce.

„Tak co, Grossmane, je ten taxík rozbitý, nebo potřebuje jen trochu lásky?“ zahlaholil Tching.

„Potřebuje jen trochu pomazlit,“ odvětil muž. „A ty mi ještě pořád dlužíš dvacet dolarů a pár ponožek od Huga Bosse.“

„Seznam se s Jasmin.“

„Ahoj,“ řekl muž a Jasmin teď uviděla, že drží v ruce krajíc chleba se šunkou.

„Ahoj.“

„Taky ses tu jen tak objevila, vid’?“ zeptal se a přistoupil k ní blíž. „Nechápeš, co se to tu děje — a ono to ani pochopit nejde, protože nás mimozemšťani vtáhli do vesmíru.“

„A můžeš to nějak dokázat?“ chtěla vědět Jasmin.

„Kdybych byl normálně mrtvej, tak bych se snad setkal s Ježíšem, ne?“ odpověděl a ukázal na ni chlebem.

„Asi jo,“ pronesla neutrálně.

„Ale já se s ním nesetkal, takže mrtvej nejsem,“ pokračoval muž.

„Grossmane, my už musíme jít,“ řekl Tching.

„Jasně, já vím. Všichni říkají, že musejí do terminálu. Pěkně se posadit do čekárny a sledovat informační tabule.“

„Musím domů za synem, měli jsme autonehodu,“ řekla Jasmin a znovu ji sevřel strach.

„Je v pořádku,“ zareagoval Tching nečekaně ostrým tónem.

„No... nevím, jestli není raněný, může klidně být v kritickém stavu,“ pokračovala Jasmin a přinutila se udržet pevný hlas.

„Ale měl bezpečnostní pás,“ zdůraznil Tching a podíval se jí do očí.

„To ano, ale...“

Když Jasmin pochopila, že si Tching nepřeje, aby o Dante hovořila, okamžitě zmlkla. Rozhlédla se a objevila malého muže, který se pohyboval mezi stíny na opačném konci sálu.

„Běžte do terminálu,“ přitakal Grossman. „Udělejte to, ale chápejte... Všechny války jsou podvod a mimozemšťani se skrývají pod maskami obyčejných lidí...“

Tching vykročil směrem k rezavé mechanické zdvihací rampě a Jasmin ho následovala. Pokračovali bok po boku, minuli několik palet s krabicemi obalených fólií a dál podél cihlové zdi, na kterou někdo vyvěsil červený prapor. Špinavými prosklenými dveřmi napravo zahlédla šatnu s řadami uzamykatelných plechových skříněk. Na lavičce tam seděla žena středního věku s vlhkýma očima a pootevřenými ústy. Měla na sobě ošoupanou vojenskou bundu, ale od pasu dolů byla nahá. Před ní klečel světlovlasý muž s obličejem mezi jejími roztaženými stehny. I když žena viděla, že je Jasmin sleduje, nijak nezareagovala, jenom položila muži ruku na hlavu.

Tching otevřel těžké kovové dveře a oba společně vyšli na rušnou ulici. Na vybledlou zelenou markýzu s šedými třásněmi dopadaly drobné dešťové kapky. Lidé roztahovali deštníky a obchodníci zakrývali zboží velkými igelity.

Šli středem ulice mezi rezavými koly s tažnými vozíky. „Teď vůbec nevím, komu mám věřit,“ pronesla vážně. „Jak to?“

„Grossman byl docela přesvědčivý,“ usmála se.

„To teda jo,“ rozesmál se Tching.

Okolo rudého neonového štítu prošel opilý muž. Zčernal a pak se jeho záda rozzářila jako v plamenech.

Když se mi zastavilo srdce, visela jsem v autě na pásech a bezmocně se pohupovala, pomyslela si Jasmin a sklopila oči k ulici vlhké od deště. Slyšela jsem dopadající kousky skla, ale nevzpomínám si, že bych zaslechla Danteho. Dotkla se štítu na krku a v duchu si znovu opakovala, že Dante měl zapnutý pás. Seděl připoutaný v sedačce, určitě je v pořádku.

Došli do čtvrti se staršími a tradičnějšími domy s širokými a prohnutými střechami. Šli kolem zastřešeného bistra. Nějaká žena s deštníkem upíjela čaj z plastového kelímku. Déšť bubnoval do igelitové plachty.

Když vstoupili na chodník, podal Tching Jasmin sáček s ještě teplými, pocukrovanými koblihami.

„Díky, kdy jsi je koupil?“

„Ty jsem dostal,“ odpověděl vesele. Pokračovali ulicí dál a každý jedl svou koblihu. Téměř všude byly zavřené okenice, jen v některých oknech visely ušmudlané závěsy.

Na jednom rohu stálo několik lidí shromážděných okolo muže s jakousi mechanickou loterií. Otáčel klikou na zdobené skříňce a připomínal flašinetáře.

Po chvíli to v ní kovově zacvakalo a z otvoru vyskočily tři plíšky. Byly na nich podobné obrázky jako na kamelech čínských šachů. Červený kůň, vůz a červený strážce. Jeden z vyčkávajících mužů zklamaně vzdychl a odhodil na zem svou čepici.

„Jsi rozhodnutá? Chci říct... jestli je to všechno jenom sen, tak se nemusíme zdržovat vysedáváním v terminálu,“ řekl Tching s potlačovaným úsměvem.

„Chci zpátky do života,“ odpověděla Jasmin, i když to bylo samozřejmé.

Přestalo pršet, ale nebe bylo pořád šedé těžkými mraky a ulice prodchnuté vůní vlhkého asfaltu. Tři osoby stály před mužem s velkým hrncem. Muž vzal z krabice červenou bankovku s Maovým portrétem, kleštěmi vytáhl z vroucí vody párek, vložil ho do bankovky a polil kečupem.

„On balí párky do stojanových bankovek,“ vyhrkla Jasmin zaskočeně.

„To je jen legrace... někde získal několik beden falešných peněz, těch, co se obětuji mrtvým,“ odvětil Tching. „Jsou to sice falešné peníze, ale lidem se to docela líbí...“

Na druhé straně ulice stál mezi bezbarvými budovami žlutočerveně osvětlený chrám. Ve vstupu byly ve velkých kádích plných popela zapálené vonné svíčky. Podél zdi natřené lesklou zlatou barvou stoupal dým. Asi dvanáctiletý chlapec prudkými pohyby zametal široké schody. Nemytý obličej měl tak vyhublý, až mu lícní kosti ostře trčely ven. Jasmin se setkala očima s jeho pohledem a podala mu sáček se zbytkem koblih.

„Jsou moc dobré,“ řekla.

Chlapec překvapeně natáhl po sáčku ruku, podíval se dovnitř a zatvářil se nadšeně.

Z dálky se ozýval křik. Přešli ulici a minuli dítě, které se přehrabovalo v plném odpadkovém koši.

Pět mladíků s holemi v rukou pronásledovalo malého muže v klobouku. Jeden z mladíků měl vedle kovového štítku na krku zavěšený zlatý krucifix. Malý muž něco španělsky vykřikoval a snažil se útočníky odstrkovat, až ztratil klobouk. Lidé se jim obloukem vyhýbali. Pronásledovaný prosil s dolarovými bankovkami mezi sepjatýma rukama. Jeden z mladíků, s hnědými kudrnatými vlasy, k němu přikročil a holí ho udeřil do obličeje. Muž padl na zem, odřel si dlaně a klesl na bok.

Z ucha mu začala téct krev.

Mladík mu přiložil nohu k hrudi, převalil ho na záda, roztrhl mu košili a podíval se na vízum.

Bylo slyšet pískání, ale než čtyři policisté dorazili na místo, mladíci byli pryč.

Tching chytil Jasmin okolo pasu a vedl ji ulicí dál. Minuli muže s páskou přes oko, který na ně udělal zvláštní gesto.

Krásná, asi padesátiletá žena prodávala u stolku karamely, vypadaly jako barevné skleněné kuličky. Tching se jí dlouze zahleděl do očí, a když ji minuli, žena na něho zapískala.

„Ty flirtuješ úplně s každou,“ zasmála se Jasmin.

„To zas ne,“ ohradil se.

Ulice ústila na dlážděné náměstí. Jasmin v přítmí tušila uprostřed prostranství kašnu. Okolo náměstí stálo několik velkých úředních budov s vytlučenými okny.

„Kdyby sis chtěla s někým vyměnit vízum, tak támhle sídlí Převodní komise,“ zavtipkoval Tching a ukázal rukou k jednomu z domů.

Pokračovali přes náměstí a Jasmin poznala, že to, co považovala za kašnu, je ve skutečnosti člověk: vyzáblý muž připoutaný řetězem okolo krku k rezavému sloupu.

„Ta velká budova, támhle,“ pokračoval Tching, „to je Lidový smírčí soud a támhle Ústřední komise... a tady sídlí Disciplinární inspekce a...“

Zmlkl a zastavil ji.

K připoutanému muži kráčel potemnělým náměstím v doprovodu jednoho dozorce muž v šedé důstojnické uniformě. Důstojník cosi přečetl z listiny, kterou měl s sebou, a dozorce přikročil k připoutanému a začal ho bít bambusovou rákoskou přes záda. Ozvalo se sedm úderů. Celá scéna se odehrála tiše jako ve snu.

Když byli hotovi, oba muži se vrátili k velké budově.

„Soud začal členům triády stanovovat tresty pro výstrahu... je to dost brutální, ale tenhle muž patřil mezi největší zvířata,“ vysvětloval Tching.

„Ale k čemu tresty pro výstrahu? Copak se tím něco změní? Vždyť jsou úplně všude.“

„Ani já nevěřím, že by to byla ta správná metoda, ale lidé jsou zoufalí, policie na to nestačí.“

Tching vzal Jasmin za ruku a vedl ji šikmo přes náměstí k budově, která vypadala jako nádraží.

Budově chyběl celý štít, rohy vypadaly s vylámanými cihlami jako zubaté, ale jinak se zdálo, že je hala neporušená. Jasmin viděla lidi čekající uvnitř i venku a o kousek dál postavené stany z šedých potrhaných dek, které se nadouvaly ve větru.

Uvnitř haly to Jasmin okamžitě poznala. Ošlapaná kamenná podlaha byla čerstvě vytřená. V čekárně stálo deset dlouhých dřevěných lavic, na kterých seděly skupinky lidí. Někteří měli u sebe tašky, jiní leželi a odpočívali, ale většina čekala s očima upřenými k pěti okénkům, v nichž se vydávaly lístky, nebo na stěnu pokrytou plakáty se znaky a portréty.

Nezbláznila se. Všechno, co si vybavovala, byla pravda. Uprostřed smutku a starosti jí v nitru svítla jiskra naděje.

V celé hale byla cítit mokrá dlažba, přesně jako minule.

Následovala Tchinga ke stěně s plakáty. Zastavil se a hledal svou vlastní tvář.

„Jak dlouho už čekáš?“ zeptala se tiše.

„Tři týdny,“ řekl nezaujatě.

„Tři týdny?“

Tching zastavil zamračeného muže, který prodával lahvičky s alkoholem, usmlouval cenu na jeden dolar a koupil si miniaturní lahvičku whisky Glenfiddich, odšrouboval uzávěr a pil.

„Viděl jsem ženu, která čekala rok a půl a pak se její fotografie objevila,“ vyprávěl a hodil prázdnou lahvičku do rohu. „Nevím, čemu to odpovídá v životě... mnozí prosedí v terminálu celé týdny, než pochopí, že to může trvat dlouho, a zařídí se ve městě po svém. Všechno tady, všechny domy ve městě, jsou vlastně jenom čekárnami, které přibývaly a přibývaly, aby stačily pro všechny.“

Naklonil se k ní a upravil jí za ucho neposlušný pramínek vlasů. Při jeho doteku se zachvěla a vzpomněla si na to, jak kdysi stála ve větru na terase a dostala svůj první polibek.

Jasmin vykročila za Tchingem k výdejním okénkům. Až na jedno byla všechna uzavřená. Uvnitř seděl úředník s řídkými vlasy, na sobě měl světle šedou uniformu s ošoupanými manžetami. Právě s ním mluvila vysoká žena s šálem přes ramena, hovořila tiše a naléhavě, ale úředník jenom zakroutil hlavou a ona se vrátila na své místo na lavičce.

Jasmin se snažila vybavit si, co má u okénka udělat. Už zase jí všechno připadalo jenom jako v podivném snu.

„Co mám říct?“ zeptala se Tchinga.

„Jenom se zaregistruješ.“

Když se Tching naklonil do okénka a vysvětloval její záležitost, úředník si poposunul brýle na nose a vypadal nesmírně unaveně. Něco zabručel a Tching se obrátil k Jasmin.

„Chce vidět tvoje vízum.“

Sňala si z krku řetízek se štítkem, zaváhala, nakonec ho však podala do okénka. Úředník jí nevěnoval jediný pohled, otočil štítek v ruce a opsal z něho do formuláře nějaké znaky.

„Co je vlastně na tom štítku napsáno?“

„Dlouhý a šťastný život,“ zavtipkoval Tching.

Jasmin se nezasmála, přesto byla Tchingovi vděčná za to, že se snaží udržet ji v dobré náladě. Rozechvělými prsty si vzala štítek nazpátek a zavěsila si ho okolo krku.

Úředník pokračoval ve vyplňování dotazníku, potom formulář orazítkoval a podepsal spolu s nějakým tenkým růžovým papírem, který nakonec podal Jasmin. Ta poděkovala a nechala Tchinga, aby ji odvedl ke stolku kousek stranou.

„Tady má být příjmení,“ řekl a ukázal prstem. „Stojí tam napsáno *cu-ti*, to je místo, kde se narodil některý z prapředků... a tady máš vyplnit všechna svá křestní jména a místo, kde ses narodila...“

„Dobře,“ zašeptala.

Vyplnila své jméno do svislého řádku. Ruka se jí nepřestávala třást, až se bála, že udělá chybu.

Ozvalo se další zahřmění, pod nohama se jim dokonce zachvěla podlaha. Lidé vypadali neklidně, ale zůstali sedět na svých místech.

Když Jasmin formulář vyplnila, dovedl ji Tching k fotoautomatu, ve kterém chyběl závěs a vypadal, jako by byl aspoň z šedesátých let. Nastavil výšku stoličky tak, aby měla obličej na úrovni černého skla, a sotva se Jasmin stačila posadit, už přístroj zableskl.

Stála před automatem s růžovým dotazníkem v ruce a čekala na snímek. Zvenku sem zavanul čerstvý vítr, rozechvěl list papíru a ohnul jí ho přes ruku.

Když se s Tchingem vrátili k okénku, úředník si znovu upravil brýle na nose, podíval se na růžový papír, začal přepisovat údaje do svého formuláře, ale zarazil se a promysl několik slov. Tching se k němu naklonil a odpověděl, ale úředník zakroutil hlavou a odložil tužku.

„Co se děje?“ zeptala se Jasmin.

„Říká, že tvoje příjmení je moc dlouhé,“ odpověděl Tching.

„Jmenuju se Pascalová-Andersonová, proč by to mělo být příliš dlouhé?“

Tching se znovu naklonil k úředníkovi a něco řekl, ale muž jenom zakroutil hlavou a přisunul růžový papír zpátky k nim.

„Řekni mu, že to není příliš dlouhé,“ žádala Jasmin.

„Zkusil jsem to, ale jestli neustoupíme, naštve se.“

„Tak co tam mám napsat?“ zeptala se.

Úředník se na ni ani nepodíval, jenom mávl rukou, aby zmizeli.

„Není to moc dlouhé,“ řekla Jasmin hlasitě anglicky a o krok ustoupila.

Tching se ještě jednou naklonil do okénka, ukázal na Jasmininu fotografii a řekl čínsky něco, co úředníka zarazilo.

Odložil brýle a poprvé se na Jasmin pozorně zahleděl. Potom ale sklopil oči a začervenál se. Tching mu pověděl ještě něco a muž se najednou rozesmál a zrudl pod očima. Chvilí trvalo, než se zase uklidnil, nasadil si brýle a znovu se podíval na růžový dotazník. Beze slova vyplnil všechny údaje. Zašilhal po Jasmin, sám pro sebe se pousmál a nakonec s jejími dokumenty odešel do kanceláře.

„Co se stalo?“

„Jsi zaregistrovaná,“ odpověděl Tching se skrývaným úsměvem. „Teď už nezbývá nic jiného než čekat. Chodím sem jednou denně, ale i to je nejspíš příliš často.“

Odešli od okénka a zahleděli se na popraskanou zeď, na které byly přes sebe za dlouhé roky nalepeny portréty tisíců lidí.

„Co jsi tomu úředníkovi řekl?“ zeptala se Jasmin po chvíli.

„Nic,“ odpověděl Tching a vyrazil k východu.

„Co ho tak strašně pobavilo?“

„Jen jsem trochu zavtipkoval.“

„O mně?“

Zastavil se, pobaveně se usmál a podíval se jí do očí.

„Řekl jsem mu, že se zrzkami jsou trochu potíže, ale zase jsou žhavé v posteli,“ pronesl věčně.

„Žhavé v posteli?“ opakovala zaskočeně.

„A ještě jsem mu řekl, že ti naskácou puntíky v obličejí, jen když ti někdo připadá přitažlivý.“

„Ale vždyť to jsou pihy,“ opáčila suše.

„Byla to jen legrace.“

„Jsi jako malej kluk,“ vzdychla.

„To ne, jen...“

„Jen ti to přišlo legrační,“ pokračovala Jasmin.

„Vůbec ne, bylo to příšerně nudné,“ odpověděl Tching a dlouho se nemohl přestat smát.

„To teda jo,“ řekla, ale když procházeli mezi lavičkami k temnému východu na náměstí, sama se začala usmívat.

Podlaha pomalu osychala a zvenku sem pronikaly obláčky dýmu z malého ohýnku venku na náměstí. Nějaká žena prodávala kukuřičný chléb, který opékala na slabém plynovém hořáku.

„Máš hlad?“ zeptal se.

„Chci jenom domů,“ odpověděla Jasmin tiše.

„Může to trvat týdny, i měsíce.“

„Ale co má člověk během toho čekání dělat?“

„Támhle si můžeme dát polévku,“ ukázal Tching.

„A pak se vyspat na lavičce?“

„Tady se nespí,“ pokrčil rameny.

„Jestli to trvá celé týdny, než...“

„V přístavu nikdo nespí,“ skočil jí do řeči. „Tak to prostě je. Nikdy se úplně nerozední a nikdo ani na vteřinu neusne.“

„Ale vždyť jsme šli kolem několika hotelů.“

„Tam se dělají jiné věci,“ řekl. „Víš, jak to je, přístav stojí na hranici s věčností... máme spoustu času, a tak si hrájeme, chlastáme a souložíme.“

„Hotový ráj,“ poznamenala ironicky.

Společně vykročili k rušné ulici s obchody.

„Mě baví stavět lodě,“ řekl po chvíli. „Trávím tím čas čekání, a ještě je to dobře placené...“

K Tchingovi přistoupila mladá žena na vysokých podpatcích, v krátké sukni a přiléhavém tričku. Objala ho a políbila na ústa.

„To je Anna,“ řekl anglicky.

„Ahoj, Anno.“

„Půjdeš se mnou?“ zeptala se žena a táhla ho k sobě.

„Klidně běž,“ řekla Jasmin švédsky.

„Radši bych šel s tebou,“ odpověděl.

„To je od tebe vážně milé,“ řekla Jasmin a zapnula mu zip bundy až ke krku. „Ale já jsem dospělá a mám ráda dospělé lidi.“

Vlastně ani nevěděla, proč si ho drží od těla, snad proto, že ji tak okatě sváděl, ačkoli o ní vůbec nic nevěděl. Nebo možná proto, že jí připomínal chvíle, kdy na ni samotnou přišla chuť a chtěla jenom sex, aniž by se zamýšlela nad možnými následky.

Anna Tchinga pustila a na viklavých nohou odešla.

„Já ale jsem dospělý,“ řekl a hleděl jí do očí.

„Mám na mysli lidi, kteří se dospěle chovají,“ trvala na svém.

„Promiň, že se snažím být zábavný,“ řekl. „Promiň, že mi připadáš přitažlivá, promiň, že ti pomáhám...“

Náhle se rozeznělo vyzvánění zvonu a Tching se odmlčel. Otočil se k terminálu a pak se podíval na Jasmin. Úsměv z jeho očí zmizel.

„Nové oznámení je na cestě,“ řekl a vykročil nazpátek.

Následovala ho a pozorovala, jak všichni v čekárně vstali z laviček, nechali ležet své tašky a plastové přepravky a vydali se ke stěně. Dovnitř proudili i všichni čekající zvenku. Lidé se vynořovali na schodech úředních budov a rojili se v ústí uliček na druhé straně náměstí. Vzduch jako by se najednou rozvibroval očekáváním.

Jasmin s Tchingem vešli do budovy terminálu, ale hala se rychle zaplnila a oni museli ustupovat před lidmi, kteří se tlačili dopředu, aby viděli.

Z kanceláře vyšel muž s kbelíkem lepidla a štaflemi. Lidé mu uhýbali z cesty. V hale se rozhostilo ticho. Všichni pozorovali muže se štaflemi. Zastavil se u stěny, vylezl nahoru a beze spěchu přilepil nový arch papíru přes staré. Širokým kartáčem plakát vyhladil a slezl zpátky dolů.

Jasmin sledovala, jak se lidé tlačí dopředu k nové fotografii, zastavují se a pak se zklamaně vracejí na svá místa.

Tching ji táhl blíž. Stropní světla se odrážela ve vrstvě vlhkého lepidla. Snažili se postupovat vpřed. Najednou se po nich ostatní začali ohlížet. Všichni zírali na Jasmin a uhýbali z cesty, až měla před sebou mezi šeptajícími lidmi uličku vedoucí k portrétu toho, kdo se má vrátit do života.

17

Na oznámení byl samozřejmě portrét Jasmin Pascalové-Andersonové. Fotografie, kterou si před chvílí nechala udělat v automatu, byla obklopená čínskými znaky.

Tching stál vedle Jasmin a zíral na její podobenku. Oči měl temně černé a z tváře mu zmizela všechna barva.

„Tchingu,“ zeptala se Jasmin a slyšela, jak vystrašeně to zní. „Co mám dělat? Na tohle si vůbec nevzpomínám.“

„Máš se vrátit.“

Lidé, kteří předtím uhýbali z cesty, se k nim teď začali přibližovat. Jasmin si všimla malého muže s nožem skrytým u boku.

Nerozuměla tomu, co Tching řekl, ale nechala se vést zpátky k okénku.

Když její společník hovořil s úředníkem, pořád ještě vypadal otřeseně. Muž se na ni podíval, přikývl a ukázal ke kratší stěně haly. Po stranách zavřených dveří tam seděli dva strážci.

„Doprovodím tě ke dveřím, ale pak už to musíš zvládnout sama.“

Cestu jim zastoupila nějaká žena. Zdvihla k Jasmin malé dítě. Byla to holčička s tenkými copy, která na Jasmin hleděla velkýma očima. Žena k ní prosebně hovořila a pokoušela se o úsměv.

„Co chce?“ zeptala se Jasmin.

„Myslí si, že jí můžeš pomoci. Chce, aby ses dotkla její dcerky.“

Jasmin položila holčičce ruku na tvář. Ta ji chytila a nechtěla pustit. Jasmin se vyprostila ze sevření a šla dál.

Když se přiblížili ke dveřím, oba strážci vstali. Jeden měl starou armádní pistoli a druhý držel dlouhý obušek.

Podívali se na ni, zkontrolovali její vízum. Odpovídalo, všechno odpovídalo. Jeden ze strážců vytáhl klíč, zasunul ho do dveří a několikrát otočil. Zámek v těžkých dveřích zacvakal.

„Co to znamená?“

„Odemykají dveře k pramenům,“ pronesl Tching téměř neslyšně.

„Mám jít dovnitř?“ zeptala se Jasmin.

„To je to jediné, na co tu všichni čekají,“ řekl srdečně a odhrnul jí z čela pramen vlasů.

Lidé se na ně zezadu tlačili a ze všech stran do nich strkali, snažili se ji aspoň na okamžik zahlédnout, dotknout se jí nebo štítku, který měla zavěšený na krku. Jeden ze strážců je odstrkoval obuškem a druhý otevíral dveře. Tching natáhl paže do stran a snažil se vlastním tělem udržet dotírající lidi dál od ní.

„Můžu pro tebe něco udělat, až budu zpátky?“ zeptala se Jasmin.

„Už není čas, musíš jít...“

Někdo mu ušetřil pořádnou ránu do zad a Tching před ní zakolísal. Sňala náušnici s perlou a podala mu ji. Sevřel ji v dlani a vážně přikývl.

„Díky,“ zašeptal.

„Až přijdu, zajdeme ve Stockholmu na kafe,“ řekl.

Jasmin se mu podívala do očí a pak se otočila. Nějaká žena ji chytila za vlasy, ale když Jasmin prošla dveřmi a sestoupila po dvou schodech, pustila ji.

Dveře se za ní zavřely a ozvalo se těžké cvakání zámku.

Stála sama na zadním dvoře terminálu obklopená vysokými zdmi bez oken. Leželo tu jen několik zaprášených láhví od piva a rozbité střešní tašky. Přimo před sebou viděla otvor mezi dvěma budovami, byl však uzavřený vlnitým plechem a ostnatým drátem nad ním. Vyročila přes dvůr a před průchodem zakrytým plechem spatřila na zemi obrys ve tvaru půlkruhu. Bylo patrné, že je to nějaký vchod.

Jasmin se pokusila desku odstrčit, aby viděla, co je pod ní, ale držela pevně. Odkopala písek, aby ji mohla aspoň trochu nadzvednout. Zvířila prach a slyšela, jak okolo dopadají drobné kamínky. Nadzvedla desku natolik, aby se pod ní mohla protáhnout, zaslechla, jak knoflíky na halence zaskřípaly o plech, a pak se objevila na písčitém prostranství.

Patnáct metrů od ní stála asi desetiletá dívka s šátkem na hlavě a uhrabovala písek do dokonalých řádků.

Za ní se na pozadí mohutné skalní stěny krčil malý dřevěný domek. Měl prohnutou žlutou střechu se špičatými rohy. Žaluzie na třech oknech byly zatažené, ale nízké dveře byly dokořán. Jasmin dům poznala, tak jako si člověk pamatuje snová místa.

Hrábě v písku tiše chřestily, dívka měla vážnou tvář a chytrý pohled. Když byla s prací hotova, odložila hrábě a ukázala Jasmin k domu.

Jasmin ji následovala do místnosti, kde stála starší žena a nad plynovým sporákem napařovala ručníky.

Jasmin si pokoj vybavila, ale minule tu byla zachmuřená žena středního věku.

Nad oltářem předků s doutnajícím kadidlem visela tabulka popsaná znaky. Dívka tlumeně přečetla text vyražený na Jasminině vízu a porovnala jej se znaky na tabulce. Starší žena přistoupila k Jasmin a podívala se jí do očí. Pak vzala do ruky vízum a sňala štítek z řetízku.

Dívka štítek uchopila, došla k otvoru v podlaze a vhočila ho do něj.

Pak odvedly Jasmin k nízkému stolku, svlékly jí šaty a zuly boty, učesaly ji a omyly napařenými ručníky. Spočítaly jí prsty na rukou i na nohou a dotkly se všech jejích jizev. Dívka se zastavila konečky prstů na velké jizvě na zádech, která Jasmin zůstala po průstřelu, jako by ji poznala.

Jasmin náhle pocítila takovou únavu, že téměř nemohla udržet oči otevřené.

Stará žena na ni tlumeně hovořila a každou chvíli jí pohlédla do očí, velmi zblízka, jako to dělají lékaři.

Jasmin přikývla, poděkovala a pokusila se jim říct, že se musí vyspat a že by jim byla vděčná, kdyby si směla na chvíli lehnout.

Pokračovaly v omývání horkými ručníky a Jasmin tiše stála se zavřenými očima.

Pak ji tón dívčina hlasu přiměl oči otevřít. Dívka ji vzala za ruku a vedla ji k tenkým posuvným dveřím. Byly z rýžového papíru nataženého v rámu. Za dveřmi se dalo tušit přítmi a papír se lehce nadouval směrem k nim.

Stará žena dveře tiše odsunula stranou a Jasmin nasála silnou minerální vůni. Dívka pomohla Jasmin vstoupit na schody, pak vyběhla nazpátek a zavřela za sebou.

Jasmin schody opatrně sešla a stanula na vlhké zemi. Byla v jeskyni, po jejíž kamenné podlaze stékala vlažná voda.

Okolo vstupu někdo kdysi dávno položil marocké kachle. Světlo modrý vzor na bílém podkladu byl tak ochozený, že byl jen stěží rozeznatelný.

Kráčela dál.

Popraskané kachle skončily, dál byly jenom holé kameny. Jeskyně nebyla velká a končila zúženým cípem. Uvnitř by měla být tma, ale zdálo se, že přímo z vody vychází tlumené světlo.

Teplý potok byl čím dál hlubší a ústil na schody vytesané ve skále.

Proud vody ji popoháněl dál. Voda omlela podlahu jeskyně tak, že byla hladká jako leštěný mramor. Jasmin pomalu přemáhala únava a bublání vody a šplouchání ozvěny její ospalost ještě umocňovalo.

V dálce se řinoucí voda třpytila jako horská bystřina. Její hladina byla jako ze zlata.

Jasmin cítila takovou únavu, že se musela nutit, aby vydržela mít otevřené oči.

Musí najít nějaké místo, kde by se vyspala, říkala si. Ale neviděla nic než holé skalní stěny a lesknoucí se potok.

Pokračovala dál, stále po schodech dolů a chodbami s vodou sahající do pasu. Šla a šla, až nakonec zapomněla, že vůbec jde. Už ani nedokázala rozlišit, jestli se pohybuje nahoru, nebo dolů.

Zavřela oči a brodila se dál. Voda už byla tak hluboká, až měla Jasmin pocit, že pluje. Pořád dělala kroky, nebyla si však jistá, jestli se nohama dotýká podlahy.

Jasmin se poddala spánku, obklopená příjemně teplou tekutinou, nechala se unášet vlažným proudem a sama pro sebe se usmívala.

Bolest přišla jako úder kladivem do hrudi a bleskurychlý zásek, hadí kousnutí přímo do srdce.

Celé tělo se jí třáslo v křečích, měla pocit, že jí hoří plíce a plameny šlehají až do konečků prstů. Křičet však nemohla. Skrz zkrvavenou kyslíkovou masku zírala na padající těžké sněhové vločky a zároveň slyšela zvuk sirén.

„Máme pulz, máme pulz!“ křičel nějaký muž a začal jí provádět masáž srdce. Hlasitě při tom počítal.

Maska se jí na obličejí trochu posunula a Jasmin teď viděla, že je okolo spousta lidí, zahlédla zásahový hasičský vůz a krvavý sníh. Kousek od ní stál muž v tričku s nápisem Motörhead. Držel si ruku před ústy a vypadalo to, že pláče. Vedle ní právě rozřezávali nabourané auto, viděla, jak od rozbrušovačky obloukem létají jiskry.

Jasmin se pokusila zvednout hlavu, ale Danteho nikde neviděla.

Nedaleko od ní hovořila nějaká žena do praskající vysílačky. Říkala něco o srdeční kontuzi, kardiogenním šoku a nitrožilním podání adrenalinu.

Řidič sanitky něco volal a otíral si špínu a krev z očí.

Jasmin jeho slovům nerozuměla. Po tváři jí stékala teplá tekutina a zaplnila jí ucho.

Když se probudila z narkózy, ležela na zádech v bílém pokoji. Cítila chladivý vzduch okolo celého těla, připomnělo jí to hustou mlhu, ale se silným nemocničním pachem.

Uvědomila si strašnou bolest a oči se jí zalily slzami. Vybavovala si jen útržky. Věděla, že měli autonehodu, ale neustále jí utíkaly myšlenky.

Zavřela oči. A vzpomněla si, jak svírala v pěsti perlovou náušnici. Viděla před očima, jak vzduchem pomalu létají malé kousíčky rudého, rozbitého skla.

Dovnitř vstoupil lékař. Jasmin se podařilo zaostřit a pohlédnout mu do očí. Přistoupil k ní a do náprsní kapsy si zastrčil brýle.

„Začnu tím, že žijete,“ řekl a usmál se.

Pokusila se ovládnout rty, snažila se zeptat se na Dan-teho, ale z úst jí nevyšlo víc než zasípání. Lékař zůstal stát u její postele. Viděla v jeho modrých očích zájem, ale žádný cit.

„Měla jste autonehodu — vybavujete si to?“ zeptal se.

Přikývla.

„Při srážce došlo k velkému tlaku na vaše srdce. Měla jste hmatný pulz, ale než se záchranářům podařilo dostat vás z vozu, vaše srdce se zastavilo.“

Znovu si nasadil brýle, nahlédl do zprávy, chvílku ji pozoroval a pak pokračoval. V jeho hlase zazněla samolibost.

„Ale znovu naskočilo po třech defibrilacích, jednom miligramu adrenalinu a třech stech miligramech Cordaronu.“

Na lesklé kovové tyči visel průsvitný sáček s kapalinou. Kapky rytmicky propadávaly plastovou trubičkou infuzní pumpy. Tekutina procházela šedou hadičkou do svědivého místa v ohbí Jasminina loktu.

„Podle staré definice jste byla mrtvá skoro dvě minuty a...“

Hrozivý náraz otočil auto na střechu, krev se mísila se střepy. Vypravila si zvuk ohýbaného plechu a jak nemohla dýchat.

„Dante,“ zašeptala.

Lékař ji neslyšel. Sledoval na obrazovce rostoucí frekvenci jejího srdce, mezi obočím se mu při tom objevila vráska a ústa sevřel do úzké čárky.

„Dali jsme vás dohromady,“ konstatoval tiše. „Ještě týden budeme sledovat možné srdeční arytmie, ale zatím se zdá, že budete naprosto v pořádku.“

„Dante...“

Jasmin zasténala a pokusila se otočit na bok, aby vstala z postele, ale tělo měla tak těžké, jako by snad byla k posteli připoutaná.

Lékař na ni konečně pohlédl.

„Co chcete říct?“

Položila hlavu na polštář, snažila se klidně dýchat, a než znovu promluvila, jazykem si navlhlčila rty.

„Moje matka... je Dante u ní?“

Lékař přikývl, ale neodpověděl.

„Musíte říct mojí matce, že jsem v pořádku,“ řekla Jasmin.

Jeho modré oči byly najednou tak vážné, až se jí z toho zdržovaným pláčem rozechvěla brada. Něco nebylo v pořádku. Vůbec to nebylo v pořádku.

19

Jakmile lékař odešel, natáhla Jasmin ruku a zazvonila na sestru. Musela se zeptat na matku a Danteho.

„Prosím vás, chci se jen ujistit, že jsou oba v pořádku.“

„Je mi líto, ale nic o tom nevím,“ odpověděla žena vyhýbavě a Jasmin věděla, že je to lež.

Jasmin sledovala sestru, jak odchází z pokoje, a vzpomněla si, že matka vzala Danteho do Östermalmské tržnice, aby se pořádně najedl, než pojedou do Nynäshamnu na setkání s Markem a advokáty.

Dante snědl celý hamburger, ale moučnick jsem mu nedovolila, vzpomněla si Jasmin. Měli jsme málo času a hustě sněžilo.

Viděla před sebou sněhové vločky, bílé krystalky v měkké temnotě. Obraz přerušilo zaklepaní na dveře.

Do pokoje vstoupil vysoký muž s šedým plnovousem. Pleť měl vráscitou, jako by celý život trávil příliš času na slunci. Byl cítit cigaretovým kouřem a měl na sobě džíny a džínovou bundu.

„Jasmin?“

„Ano.“

„Jmenuji se Gabriel Popov a jsem psycholog,“ představil se a přitáhl si k posteli židli. „Povězte mi, jak se cítíte.“

Přikývla, a když se jí oči zalily slzami, mužova vráscitá tvář se slila do jedné neostré skvrny. Polkla a pokusila se promluvit, ale nešlo to. Pod návaem zlého tušení se jí srdce tak rozbušilo, až ji bolela celá hrud' a strachem se jí zvedl žaludek.

„Jestli chcete, můžu se zastavit později,“ řekl.

Jasmin zakroutila hlavou, ale rty se jí příliš chvěly na to, aby dokázala něco říct.

Muž nakrčil čelo, hleděl na ni klidně, ale se zájmem.

„Kde je moje matka a Dante?“ zašeptala Jasmin a cítila ve svém nitru mohutnou záplavu strachu, chladnější a silnější než jakákoli obava, jakou kdy zažila.

„Slyším, na co se ptáte, ano... ale byl bych rád, kdybyste mi nejdřív pověděla, co si z té nehody pamatujete.“

„Nechci o tom mluvit, chci jenom vidět svého syna,“ zašeptala hlasem suchým jako písek.

„Chápu to,“ odpověděl Gabriel a oči mu potemněly. „Jasmin, je mi to moc líto... Vaše matka zemřela okamžitě... a váš syn byl vážně zraněn.“

„Ale žije?“

„Právě se chystají ho operovat,“ přikývl Gabriel.

„Co je s ním?“ zeptala se Jasmin hlasem, který vůbec nepoznávala. „Co je to za operaci?“

„Utrpěl silné krvácení ze sleziny, která...“

„Nesmíte ho nechat umřít!“ přerušila ho a chytila se pelesti postele, aby se trochu napřímila.

Gabriel se pokusil přitlačit ji zpátky, ale prudce jeho ruce odstrčila. Stojan infuze se převrhl, hadička se vytrhla Jasmin z paže a sáček s infuzní kapalinou při dopadu na zem praskl.

„Poslouchejte mě,“ řekl Gabriel pevným hlasem. „Váš syn je právě v narkóze, dostává krevní transfuzi a...“

„Musí přežít,“ zasípala Jasmin.

Pokusila se skrčit v nohách postele, ale tělo měla těžké jako deku nasáklou vodou.

„Jasmin, co to děláte?“ zeptal se jí a přejel si rukou po plnovousu.

Bylo jí tak špatně, že ani nemohla polknout. Tvrdý knedlík, který se jí usadil v krku, rostl a tlačil. Vybavila si, jak těsně před srážkou objevila svou náušnici s perlou. A potom jak Dantemu vytékal z úst pramínek krve a jak se zkroutila a roztrhla kapota.

„Já vím, jak to je,“ odpověděla jako omámená. „Pro vás je Dante jenom pacient, jeden z mnoha, ale pro mě... je to jediné, co mám, bez něho nemůžu žít.“

„Máte pocit, že operačnímu týmu nemůžete důvěřovat?“

„Nevím,“ řekla a podívala se mu do očí. „Jak bych to mohla vědět? Musela bych s nimi mluvit...“

„To už asi před operací nepůjde.“

„Nevím ani, jak se jmenuje jeho lékař.“

„Jmenuje se Johan Dubb. Je to primář oddělení a specialista na hrudní chirurgii.“

„Ale operoval už někdy dítě?“

Srdce jí stále tlouklo tak silně, že to cítila až v krku. Zaklonila hlavu, aby nabrala síly, a pak se pokusila posadit. Myslela jenom na to, že se musí dostat na zem. Musí najít primáře a dostat z něho slib, že bude o Danteho život bojovat stejně, jako kdyby to byl jeho vlastní syn.

Přesně v okamžiku, kdy se jí podařilo otočit se v posteli na bok, Gabriel zazvonil na sestru. Sestra k ní pospíchala po vlhké podlaze. Měla pootevřená ústa a Jasmin viděla, jak se jí uvnitř lesknou křivé zuby. Rameno zabořilo tak, že musela zavřít oči, ale zaslechla, jak sestra říká něco o tom, že se jí snaží pomoci, aby se jí ulevilo.

„Musím vidět svého syna...“

Sestra stála za ní, vysvětlila jí, co bude dělat, opatrně jí stáhla pyžamové kalhoty a píchla Jasmin do hýždí.

„Co to bylo za injekci?“ ptala se Jasmin téměř neslyšitelně.

Gabriel něco zamumlal a odešel. Žena Jasmin zase natáhla kalhoty a opatrně jí pomohla znovu se narovnat na posteli. Jasmin zavřela oči, dýchala pomaleji a trýznivé bušení srdce pomalu ustávalo.

20

Jasmin jenom klidně ležela a nechávala se zaplavit vlnou chemického tepla. Když zavřela oči, v temnotě se před ní vynořovaly světlé obrazy a vybavovala si červená světla odrážející se od černé vody dole v přístavu.

Zřetelně si vzpomínala, jak jí kovový štítek narážel při chůzi do hrudi, a vybavovala si i niterný pocit absolutního osamění a ztráty.

Navlhčila si rty, otevřela oči a několikrát zamrkala. Uviděla, že u její postele stojí Gabriel.

„Mluvil jsem s doktorem Dubbem,“ pronesl opatrně. „Před operací už se u vás bohužel nestihne zastavit... nemůžou už déle čekat, ale řekl jsem mu, jaké si děláte obavy, a on mi sdělil, že se specializuje na dětskou chirurgii... to je dobrá zpráva, ne?“

„Ano, ale...“

„Má za sebou dvouletou praxi v oboru dětské chirurgie na klinice v Hongkongu, zřejmě nejlepší světové klinice zabývající se hrudní chirurgií.“

„Jenom jsem se mu chtěla podívat do očí.“

Gabriel se posadil na židli, džínová bunda se mu na břiše napínala, až se knoflíky vyvracely ven z dírek.

„Jestli jsem tomu dobře porozuměl, odeberou Dantemu slezinu a podvážou cévy,“ řekl prostě.

„To nechápu,“ zašeptala Jasmin vyschlými ústy. „Copak se dá bez sleziny žít?“

„Ano, bez sleziny rozhodně žít může, i když...“

„Takže bude v pořádku? Bude zase v pořádku? Můžete mi to slíbit?“

„Doktor Dubb si nedělal žádné obavy, není to těžká operace... takže můžete být klidná.“

Jasmin si položila hlavu na polštář, zavřela oči a děkovala Bohu za to, že to Dante přežije.

Po odřených tvářích jí do zrzavých vlasů stékaly slzy. Dante musí žít. Jedině na tom záleží, všechno ostatní se vyřeší.

Dante musí žít.

Pomyslet na jeho smrt bylo jako propadnout se do hlubiny.

Nehybně ležela na zádech a cítila, jak ji naplňuje hřejivá únava. Spánek se blížil — jako když se rozvine bílá plachta lodi —, přesto ještě zopakovala své přání setkat se s Danteho lékařem a pohlédnout mu do očí.

„Operace bude trvat několik hodin,“ vysvětlil jí Gabriel.

„Chci sedět za dveřmi a čekat,“ trvala chraplavě na svém.

„Jasmin, víte přece, že vám sestřička dala zklidňující injekci na potlačení úzkosti... teď budete spát, a až se probudíte, bude ráno a setkáte se s Dantem.“

„Nechci spát,“ zadrmolila.

„Dante vás bude potřebovat zítra, teď pro něho nemůžete udělat vůbec nic.“

Jasmin se podívala do jeho trpělivých očí, otevřela ústa a chtěla něco říct, ale neměla na to sílu. Místo toho si pomyslela, že jakmile Gabriel odejde, vstane z postele.

Ta měkká a teplá otupělost ji děsila. Léky ji příliš uklidnily, vyvolaly v ní pocit falešné spokojenosti, odvěkly ji mimo realitu.

Ale myšlenky se jí neustále vracely k Dantemu, k jeho nejistým očím, když se pokoušel podepsat na zamlžené okénko.

Měla pocit, jako by se vteřiny před nehodou odehrály před mnoha lety.

A zároveň si dokázala téměř fyzicky zpřítomnit pocit, který měla, když sevřela prsty okolo náušnice.

Když se probudila, držela ji v ruce.

Město, pomyslela si Jasmin s pocitem závratí.

Přístav.

Otevřela oči a uviděla Gabriela, který ještě stále seděl vedle její postele.

„Copak?“ zeptal se.

Neodpověděla, ale najednou se jí všechno vybavilo. Zástupy lidí, molo, čluny, jídlo, které měla, a Tchingův bezstarostný úsměv.

Všechno to doopravdy existuje. Nebyla to žádná psychóza.

Celou tu dobu, kdy její srdce stálo, strávila v temném městě společně s mnoha tisíci lidmi, čekajícími v zástupech na molu, aby se dostali na některou z lodí.

„Neodcházejte,“ zašeptala.

„Prosím?“

Viděla před sebou prach usazený na vybledlých lampionech, lístky koriandru ve žlutém bujónu i muže trýzněného na náměstí před budovou soudu.

„Chci se vás zeptat,“ zachraptěla a navlhlila si rty, „určitě jste se už setkal s mnoha pacienty po nehodách.“

„To ano,“ odpověděl Gabriel.

Jasmin na chvílku zavřela oči a uviděla před sebou růžový papír, který jí závan větru ohnul přes ruku.

„Musím se vás na něco zeptat,“ řekla potichu.

Věděla, že nesmí mluvit o přístavu, chápala, že riskuje, že ji zase zavřou na psychiatrii.

„Nemůžete s tím spánkem bojovat.“

Přinutila se udržet oči otevřené. Pozorovala jeho tvář s vráskami od smíchu a s kruhy pod očima.

„Nebo teď máte jinou práci?“ zeptala se.

„Právě jsem se chtěl na chvíli vytrazit a dát si cigaretu,“ přiznal upřímně.

„Bude to jen chvílka,“ zašeptala.

„Co byste chtěla vědět?“ zeptal se a vytáhl z náprsní kapsy krabičku cigaret.

„Setkal jste se už s lidmi, kteří byli předtím mrtví?“

„Myslíte ty, kterým se zastavilo srdce?“

„Co říkali? Co si vybavovali?“

„Máte na mysli světlo na konci tunelu a takové věci?“ zeptal se s úsměvem.

„Tak něco.“

„Někteří o tom opravdu mluvili.“

„A pokaždé to byly tunely?“

„Celkem časté je vidět sám sebe zvenčí,“ odvětil suše a přičichl k cigaretám.

„Jinak nic?“ zamumlala Jasmin a znovu zavřela oči. Víčka měla nesmírně těžká, a navíc jako by jí někdo přiložil na hrud' teplé ruce a chtěl ji měkkým tlakem přinutit ke spánku.

„Vyspěte se,“ řekl Gabriel.

„Ale čemu vy sám věříte?“ zeptala se a otevřela oči. „Kde se berou všechny mýty o tom, co je na druhé straně?“

Gabriel vstal a zamířil ke dveřím.

„Asi je to tak, že každá kultura se snažila přisoudit smrti nějaký význam,“ odvětil.

„Můžete se prosím zeptat, jak je na tom Dante?“

„Ještě je moc brzy,“ řekl trpělivě a položil ruku na kliku.

„Musím to vědět,“ žádala Jasmin zatvrzele.

„Rozumím vám, ale řekli mi, že až zítra brzy ráno.“

Podíval se jí do očí, pustil kliku a vrátil se k posteli.

„Máte povinnost mlčenlivosti, vidíte?“ zašeptala.

„Jistě,“ odpověděl vážně.

21

Jasmin se na zpcené tváře lepily pramínky vlasů. Bojovala se spánkem, zhluboka se nadechla a navlhčila si rty.

Věděla, že léky ji trochu otupily, ale cítila, že se i tak dokáže zeptat, aniž by odkryla příliš.

„Srdce se mi zastavilo už dvakrát,“ začala chraptivým hlasem. „A poprvé i podruhé jsem snila o tom, že jsem v přístavním městě s čínskými nápisy a loděmi — není to zvláštní?“

„To ano,“ usmál se.

Odmělčela se, protože se jí nedařilo udržet pevný hlas. Nepřestával se jí trochu chvět, což prozrazovalo, jak je rozrušená.

„Setkal jste se s někým, kdo by mluvil o nějakém přístavu?“ pokračovala po chvíli. „O tom, že by se říše mrtvých podobala čínskému přístavnímu městu?“

„Ne, s tím jsem se neseťkal.“

„Myslíte si, že člověk po smrti někam přijde?“

„Je pro vás důležité, co si myslím?“

„Jen bych to ráda věděla,“ řekla a zavřela oči. „Mluvíte s mnoha pacienty, kteří se pohybovali na hranici mezi životem a smrtí.“

„Možek je nesmírně složitý,“ řekl Gabriel klidně. „Dokáže vytvořit neuvěřitelné světy během několika málo vteřin...“

„Ano.“

„Ale na posmrtnou říši nevěřím,“ pokračoval upřímně.

„A věříte na duši — nebo duše vůbec neexistuje?“ zeptala se a nutila se udržet oči otevřené.

„Život existuje, o tom není pochyb,“ řekl a mezi rty si vložil cigaretu.

„Říká se, že hmotnost těla se v okamžiku smrti sníží o dvacet jedna gramů,“ řekla Jasmin.

Gabriel vstal ze židle a s nakrčeným čelem se na ni podíval.

„Vím, že to nechcete slyšet, ale neexistují žádné vědecké důkazy snížení hmotnosti během smrti.“

„Dobře,“ zašeptala Jasmin a zavřela oči.

„A i kdyby k němu došlo, je tak nepatrné, že ho můžeme přisoudit většímu pocení v okamžiku smrti nebo množství infuzní kapaliny, která se vrátí do hadičky.“

„Možná se mýlíte,“ zamumlala.

„Neříkám, že posmrtná říše neexistuje, jen pro to nejsou žádné vědecké důkazy... z hlediska vědy k tomu ani nic nepoukazuje... ale stejně tak nemůžeme dokázat lásku... nebo vysvětlit, jak vůbec vzniká život.“

„Nemám ráda psychology,“ řekla tiše.

„Ani já ne.“

„Město je celé pokryté prachem jako po výbuchu sopky... a plné živých stínů, stínů ve vybledlých barvách,“ mumlala a myslela při tom na byrokratický řád ve městě a na to, jak všichni vykonávají svá povolání, ačkoliv jsou mrtví. „Lidé tam jsou přesně na hranici smrti, ale nejsou živí ani mrtví,“ šeptala sama pro sebe se zavřenýma očima. „I když ti, kteří už tam jsou dlouho, si zřejmě namlouvají, že žijí... snaží se tam nastolit spravedlnost... ale zapoměli už na život... na to, že život je všechno a... není tam žádná spravedlnost...“

Jasmininy rty se pohybovaly, i když ztichla. Nehybně ležela a myslela na lodi a na to, že smrt rozředí skutečnost natolik, že se jedinci už téměř nedají rozlišit od okolí. Slyšela, jak Gabriel opustil pokoj a tiše za sebou zavřel dveře.

Jestli to Dante přežije, už nikdy nebude mluvit o přítavu s nikým jiným než s ním, už nikdy nebude riskovat nucenou hospitalizaci.

Se životem po smrti nikdy nepočítala. Nepovažovala se za nijak zvlášť nábožensky založenou, do kostela nechodila téměř nikdy a vlastně ani nevěděla, jestli věří v Boha. Na to, co viděla, když se jí zastavilo srdce a byla v podstatě mrtvá, však nemohla přestat myslet.

Teď měla víc než kdy dřív pocit, že se to celé doopravdy stalo.

Ještě stále si dokázala vzpomenout na pocit, jak se jí kovový štítek při chůzi pohupuje na krku. Přesně si vybavovala, jak se Tching škrábal na uchu, jak mhouřil oči a mluvil s plnými ústy.

Spánek ji obklopil, zahalil ji mlžnými křídly, která ji chránila před okolním světem.

Spala tvrdě, dokud se jí do mysli nevloudila vzdálená píseň. Byly to tenké dětské hlasy, ale když otevřela oči, bylo ticho. Nemocnice se ponořila do noční tmy. Jasmin zavřela oči, po několika vteřinách usnula a zpěv se vrátil.

S velkou námahou otočila hlavu a zahleděla se do otevřených dveří. Všude panoval klid, najednou však na stěně chodby začalo poblikávat světlo ohně.

Plamínky se odrážely na kovových pantech a na klice.

Ozývala se píseň zpívaná několika zvonivými dětskými hlasy, které se přibližovaly.

Až když poznala melodii, pochopila, že je to svato-lucijský průvod.

Takže musí být třináctého prosince. Časné zimní ráno, už není noc.

Okolo jejích dveří prošla dívka s hořícími svícemi v koruně na hlavě a za ní dlouhý zástup dětí se světýlky v rukou.

Musí vstát a zjistit, co je s Dantem.

Píseň dozněla a okolo se rozhostila tma a ticho.

Jasmin natáhla ruku, pokusila se najít tlačítko, aby přivolala noční sestru, ale nepodařilo se jí to. Ruka jí klesla. Měla sucho v ústech a věděla, že si musí na chvíli odpocínout, než bude moci vstát.

Když se probudila, seděla vedle ní na židli její sestra. Diana byla z obou sester vždycky ta správná. Jasmin teď viděla hlubokou vrásku, která se jí usadila na čele. Pihy jí na bílé pleti vybledly, jako hvězdy za bílého dne.

Obloha za oknem byla temná, ale na chodbě už se svítilo.

Když byly Jasmin a Diana malé, matka je oblékala do stejného oblečení a všichni si mysleli, že jsou dvojčata. Ve skutečnosti mohly být dvě osoby stěží odlišnější než ona a její sestra.

Diana byly vždycky vážná a cílevědomá, působila dospěle, ačkoli byla jenom o dva roky starší. Když byla Jasmin ještě vzdorovitá puberťačka, Diana už studovala medicínu, a když Jasmin bojovala v Kosovu a do pěti ráno popíjela tequilu, Diana při nočních službách v Sahlgrenské nemocnici v Göteborgu zachraňovala lidské životy.

„Přinesla jsem šafránové sušenky,“ řekla Diana a ukázala na sáček z obchodu.

„Máma je mrtvá.“

„Já vím,“ odpověděla.

Dianě se rozechvěly rty a oči se jí zaleskly.

„Přiletěla jsem prvním letadlem...“

„Ptala ses na Danteho?“

Diana přikývla a zastrčila si pramen lesklých vlasů za ucho pohybem, který Jasmin znala už odmalička.

„Operace byla úspěšná,“ řekla tiše. „Ještě jsem tam nebyla, ale mluvila jsem s primářem a říkal, že Dante je na tom vzhledem k okolnostem dobře.“

Jasmin přikývla a úlevně se usmála. Osušila si tváře od slz a znovu přikývla.

„Z letiště jsem volala Markovi,“ pokračovala Diana. „Asi měl vypnutý telefon, ale nechala jsem mu vzkaz.“

„Diano, musím se tě na něco zeptat... když je člověk uspaný, má sny?“

„Museli tě akutně uspat a použili narkotikum, které se jmenuje Ketalar,“ vysvětlila jí sestra a upravila si rukáv svetry.

„Co to znamená?“

„Ketalar je silně halucinogenní, patří do stejné skupiny jako LSD nebo andělský prach.“

22

Jasmin se při každém kroku trásl bolestí celé tělo a po zádech jí stékaly pramínky potu. Z hrdla se snažil prodrat ven strašlivý pláč.

Diana šla za ní s kolečkovým křeslem, ale Jasmin chtěla jít, nic jí přece není, několikrát to opakovala.

Na dětské jednotce intenzivní péče byly stěny a podlahy odřené od nosítek s pacienty ve spěchu přiváženými z vrtulníku nebo od vjezdu pro sanitky.

Před Danteho pokojem se Jasmin musela zastavit a opřít se rukou o stěnu. Opatrně nahlédla dovnitř prosklenými dveřmi. V přítmí viděla na posteli drobné tělíčko.

Došla k úklidovému vozíku v chodbě, naklonila se nad pytel na odpadky a snažila se vyzvracet, ale nešlo to.

„Počkej tady,“ zašeptala sestře a otevřela dveře.

V pokoji to bylo cítit dezinfekcí a něčím sladkým. Jasmin se s bušícím srdcem blížila k tělíčku. Viděla bezvládnou ruku a na drobném zápěstí zbytek dětského tetování s lebkou a zkříženými hnáty.

„Dante?“

Neslyšela, jak dýchá, ale zdálo se jí, že se mu pohybuje břicho. Do tenké kůže v ohbí loktu vedly tmavé hadičky a přístroje zaznamenávaly všechny jeho tělesné funkce.

Jasmin se k němu přibližovala, ale čím blíž k němu byla a čím lépe ho viděla, tím pomaleji musela jít.

Dante měl oholené vlasy, celou hlavu měl sešitou černými stehy a jedno oko černě oteklo.

„Miláčku,“ zašeptala.

Probudil se, zachvěly se mu prsty a opatrně se protáhl. Podíval se na ni neporaněným okem, ztěžka polkl a navlhčil si rty.

„Mami, měl jsem strach, když jsi pořád nešla,“ řekl slabým hlasem.

„Nesmíš se bát,“ zašeptala a uchopila jeho drobnou ruku.

„Byla jsi v práci?“

„Moc jsem chtěla být s tebou, snažila jsem se, ale nešlo to.“

Když uslyšela, jak křehce a vyděšeně její hlas zní, zmlkla. Potlačovaný pláč ji bolestivě tlačil v krku. Opatrně se posadila vedle něho na židli, pohladila ho po tváři a pokusila se o úsměv.

„Pověz mi, jak se máš,“ řekla tiše.

„Zapomněli jsme u babičky v autě můj meč.“

„To je pravda.“

„Chci jí zavolat,“ zašeptal.

„Pověz mi, jak ti je,“ zašeptala.

„Je mi dobře, mami.“

Jasmin zaslechla, jak se za jejími zády otevřely dveře a dovnitř vešla Diana s mužem v lékařském plášti.

„Máte statečného kluka,“ řekl lékař a mrkl na Danteho.

„Jak to s ním vypadá?“ zeptala se Jasmin a stále držela synkovu ruku ve své.

Primář Johan Dubb byl nakrátko ostříhaný, měl úzký a symetrický obličej, hluboké vrásky a v očích takovou únavu, jako by celé týdny nespál.

„Provedli jsme splenektomii a podvázali cévu, která slezinu zásobuje krví. Jmenuje se arteria lienalis,“ informoval ji neosobním tónem.

„Přece nemůže být bez sleziny,“ pronesla Jasmin slabým hlasem a podívala se na Dianu, která na ni povzbudivě kývla.

„Ale ano,“ odpověděl lékař.

Jasmin cítila, jak se jí tvář neovladatelně rozzářila v širokém úsměvu. Nejradši by před ním poklekla a líbala mu ruce.

„Velké nebezpečí znamená jediné otrava krve,“ pokračoval lékař. „Budete muset být opatrní.“

„To budeme,“ ujistila ho Jasmin a otřela si z tváří slzy.

Dante unavenou rukou zamával Dianě. Slabě zakašlal a Jasmin se zdálo, že trochu zbledl. Nejspíš si to jen namlouvá, pomyslela si, přesto mu ale zkusmo přiložila ruku na čelo. Nebylo horké, jen zpoceně.

„Má teplotu?“ zeptal se lékař.

„Ne,“ odpověděla.

Diana k chlapci rychle přikročila a vzala ho za ruku, aby mu změřila pulz. Ani se nesnažila skrývat obavy. Do obličeje se jí svezlo několik pramenů kudrnatých zrzavých vlasů a Diana se kousla do rtu. Dante byl bílý jako stěna.

„Dante, je ti zle?“ zeptala se Jasmin.

Zavrtěl hlavou, ale pak se začal kroutit, jako by mu v posteli nebylo pohodlně.

„Bolí tě něco?“

„Nech toho, mami,“ zašeptal.

„Musíš nám říct, co ti je,“ řekla mu Diana.

Dante na ni zvláště pronikavě pohlédl. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nevydal ani hlásku. Dovnitř

vešla sestra s černými lesklými vlasy sepnutými do drdolu. Jasmin koutkem oka zahlédla, jak si Diana s lékařem vyměnila významný pohled, a roztrásla se strachy.

„Změřte mu tlak,“ řekl lékař podivným hlasem.

Sestra Dantemu navlékla na paži manžetu a vlídně na něho hovořila. Jasmin ho ještě stále držela za druhou ruku. Myšlenky se jí v panické hrůze rozutekly a ona se musela opřít o židli, aby neupadla. Sestra přikládala Dantemu na hrud' stetoskop a pozorně naslouchala. Pak kývla na lékaře.

„Co se děje?“ zeptala se Jasmin. „Diano, co se to děje?“

„Dante,“ obrátil se lékař k chlapci a Jasmin nevěnoval žádnou pozornost, „jak se ti dýchá?“

„Strašně špatně,“ zašeptal.

Zalupal po dechu a pokusil se natočit tělo, jako by se snažil něčemu vyhnout.

„Co se to děje?“ opakovala Jasmin. Už nedokázala skrýt svůj strach.

„Můžeš se nadechnout?“ zeptala se Diana a pohládila Danteho po tváři. „Cítíš, že se nadechuješ?“

Dante přikývl, ale rty měl téměř šedé. Doširoka otevřel ústa, dotkl se rukou rtů a rozkašlal se.

„Proč nemůže dýchat?“ ptala se Jasmin šiléným hlasem.

„To nic není, mami,“ zasípal.

„Připravte echo,“ řekl lékař ve spěchu sestře.

„Proč? Proč mu budete dělat echo?“

„Nech je teď dělat jejich práci,“ zašeptala Diana a chytila ji za paži.

„Je to jen ultrazvukové vyšetření srdce,“ pronesl lékař, aniž na ni pohlédl.

„Proč?“

Diana vyvedla Jasmin z pokoje. Nechtěla odejít, ale pochopila, že musí. Než se za nimi zavřely dveře, ještě se ohlédla a viděla, jak se Danteho nohy roztřásly v křeči.

Sestra zavedla Dantemu do nosu lesklou hadičku dýchacího přístroje. Nepřestával se kroutit a celý obličej mu zešedl.

Jasmin na operační sál nesměla, ale sledovala dění uvnitř pozorovacím oknem. Zdálo se jí, jako by se primář Dubb při pohledu na velkou obrazovku sám pro sebe pousmál. Vrásky na tvářích se mu vyrovnaly jako sklady na zmačkané košili. Jasmin měla ledové ruce a krev jí tepala až v uších. Cítila, že se jí každou chvíli podlomí nohy.

Diana za ní přišla z operačního sálu a vysvětlila jí, že objevili krvácející místo v osrdečníku. Zelené oči měla zarudlé a lesklé od pláče. Jasmin naslouchala a byla čím dál vyděšenější.

„Je to jen drobné krvácení z jedné z věnčitých tepen,“ řekla Diana s lehkým náznakem nervozity, „ale ztěžuje to srdeční činnost, a proto neměl Dante dost kyslíku.“

„Co budou dělat?“ zašeptala Jasmin a sledovala Danteho třesoucí se tělo. Sestra mu právě dala injekci do boku.

„Musí krev vysát... dělá se to tak, že velkou jehlou proniknou do levé části hrudníku a až do osrdečníku.“

„Takže ho musí znovu uspat?“

„To nestihnou,“ odpověděla Diana a sledovala Jasminin pohled do operačního sálu. „Není čas, musejí rovnou zavést katétr.“

Jasmin sledovala, jak sestra Dantemu omývá trup rezavou tekutinou. Stékala až na podlahu. Lékař přikročil k operačnímu stolu, podíval se na Danteho a nahmatal klíční kost. Možná to byl jenom odlesk zrcátka, ale Jasmin se zdálo, jako by měl Dante něco s očima, vypadaly jako slepé.

„Je to nebezpečné, když...“

„Teď se radši neďivej,“ přerušila ji Diana.

Jasmin bušilo srdce, až se roztřásla, ale zůstala stát vedle Diany u okna a sledovala, jak špičatá kovová trubička proniká Dantemu do těla. Nejdřív to šlo ztuha, když jehla pronikala mezi žebry, ale potom už to bylo snazší. Z otvoru vytryskla světle rudá krev. Dante byl vystrašený, po tvářích mu stékaly slzy. Jasmin mávala, aby upoutala jeho pozornost, ale chlapec jenom těkal očima, nikde nenacházel útěchu.

Viděla, jak se mu chvěje ruka, a vzpomněla si, jak mu v restauraci nedovolila moučník. Možná by k té nehodě nedošlo, kdyby tehdy rozhodla jinak, kdyby byla klidnější a objednala mu zmrzlinu.

„Vypadá to dobře,“ řekla Diana a vešla dovnitř.

Dante ležel bez hnutí a jeho břicho se pohybovalo v rytmu rychlého dechu. Jasmin sledovala svou sestru, jak hovoří s lékařem.

Sestry připevňovaly Dantemu podél hrudi nějakou hadičku.

Jasmin cítila, že jí docházejí síly, ale zůstala stát u okna a snažila se vyčistit něco z lékařovy a sestřiny tváře.

Za lékařem se odráželo světlo od nějakého lesklého kovového předmětu. Jasmin zavřela oči a opakovala si, že

lékař vypadá klidně, že určitě vědí, co dělají. A že Dante bude v pořádku.

Vím to, říkala si v duchu. Musí být v pořádku. Je mu teprve pět.

Když se Diana vrátila a zavřela za sebou dveře, Jasmin otevřela oči.

„Lékaři přehlédli krvácení věnčité tepny pře...“

„Jak ho mohli přehlédnout?“ přerušila ji Jasmin. „Jsou to snad odborníci — nebo ne?“

„Protože všechny příznaky takového poranění zastínilo krvácení sleziny,“ vysvětlila jí Diana.

„Hlavně aby už to bylo dobré,“ řekla Jasmin. „Podařilo se jim tu krev odsát, že jo?“

„To ano,“ řekla Diana, ale tvář měla pořád sklíčenou.

„Takže už zase může dýchat?“ zeptala se Jasmin.

„Může,“ odpověděla Diana a odvrátila oči k oknu.

„A když budeme mít trošku štěstí, krvácení se samo zastaví.“

„Jak štěstí? Takhle to řekli? Co to má znamenat?“ vyčrlila na ni Jasmin. „Takže to vypadá, že už teď bude všechno v pořádku?“

Diana měla čelo plné ustaraných vrásek a Jasmin ji náhle uviděla jako dospělou ženu. Najednou si všimla jednotlivých šedých vlasů mezi zrzavými kadeřemi a zapomenutých důlků od smíchu ve tváři, která si navykla být příliš vážná.

„Nejsou si jistí... krvácení je zatím pořád příliš silné,“ řekla nakonec a podívala se Jasmin do očí. „Hovoří o tom, že ho budou v noci znovu operovat.“

„Proč chtějí čekat až do noci? To nechápu. Je ta operace nebezpečná?“

„Jsou to vyhlášení specialisté,“ odvětila sestra vyhýbavě.

„Diano, musíš mi říct pravdu,“ řekla Jasmin a chytila ji za ruce.

„Pravda je taková, že... Krvácení bohužel vychází z věnitě tepny, která se jmenuje arteria circumflexa... která obtáčí zadní stranu srdce.“

„Ale dá se snad sešít, nebo ne?“

„Ano, dá,“ odpověděla Diana. „Potíž je v tom, že když srdce pumpuje krev, nedá se k němu zezadu dostat.“

„Co tím chceš říct?“

„Musejí srdce zastavit, aby...“

„Oni chtějí Dantemu zastavit srdce?“

„Jasmin, musíš pochopit, že...“

„To nedovolím,“ skočila jí Jasmin do řeči.

Pohlédla zpátky oknem do operačního sálu a uviděla, jak krev z Danteho osrdečnicku zaplňuje dno lesklé nádoby.

Jasmin se zatmělo před očima a sesunula se k zemi. Až když se uhodila a vedle ní dopadla převržená židle, uvědomila si, že omdlela.

Otevřela oči a uviděla uvolněnou plastovou lištu na stropě a nad ní změt kabelů.

Diana klečela vedle ní. Jasmin se jí snažila říct, že je v pořádku, ale příliš se třásla, než aby ze sebe dokázala cokoli vypravit.

Nesmějí Dantemu zastavit srdce. Za žádnou cenu.

Znovu zavřela oči a slyšela, jak dovnitř vešlo několik lidí. Cítila, jak ji zvedli na nosítka a vezli ji chodbami s automatickými dveřmi.

Když ji vyšetřovali a odebírali jí krev, jenom bez hnutí ležela. Mluvili na ni, ale neměla sílu odpovídat. Jenom čekala, až zůstane se sestrou o samotě.

Diana říkala, že některá narkotika vyvolávají halucinace, ale přístav nemá s halucinacemi nic společného.

Její návštěva ve městě proběhla naprosto souvisle a chronologicky.

Jasmin si v duchu vybavila veškeré vzpomínky na přístav a pátrala po nelogických místech, po snově nahuštěných momentech nebo po přeměnách odhalujících stav změněného vědomí, ale všechny souvislosti byly naprosto v pořádku.

Všechno dokonale sedělo.

Nebyl to sen, netrpěla žádnou psychózou.

Co když opravdu viděla první zastávku na cestě do říše mrtvých? Tentokrát, i tehdy v Kosovu.

Vnímala to jako naprosto plnohodnotné vzpomínky, stejné jako měla na cokoli ze svého života.

Jsem člověk moderní doby, pomyslela si.

Není na tom nic divného, že to psychiatři nazvali psychózou, pozůstatky válečného traumatu, ale ve skutečnosti nemají tušení.

Byla si jistá tím, co viděla.

Po tváři se jí skutálela slza a zatekla do ucha.

Těžce polkla, přinutila se zklidnit dech a rozhodla se, co udělá, jakmile budou v jejím pokoji hotovi.

Srdce se jí při té myšlence divoce rozbušilo.

Zná způsob, jak existenci přístavu dokázat.

24

Jasmin Pascalová-Andersonová otevřela oči a uviděla, jak bledé zimní slunce proniká vroubkovanou okenní tabulí.

Musí to udělat, musí to zvládnout.

Li Tching jí vyprávěl, že jeho dědeček má ve Stockholmu obchod s nábytkem, na ulici Olofa Palmeho.

Půjdu tam, pomyslela si. Najdu ten obchod a zeptám se na Tchinga. Jestli je pravda všechno, co mi vyprávěl, pak jsem při zástavě srdce opravdu byla v přístavním městě.

Ztěžka polkla a cítila v ústech pachů krve. Uvědomila si, že má skutečně možnost dokázat, že se nemýlí.

Z té myšlenky se jí zatočila hlava.

Jestli existuje říše mrtvých a všichni mrtví tam odcházejí, pak bude Dante v přístavu úplně sám, až mu v noci během operace lékaři zastaví srdce.

Možná existuje nějaký systém, jenž pomáhá dětem, které přijdou samy. Ale co když ne? Jak by se mohl sám dostat ke kabotážnímu terminálu a pochopit složitý byrokratický postup?

Vždyť ani nedovede napsat vlastní jméno.

Jasmin si vzpomněla na plačící dívku v temné uličce a na vysokého muže v hnědém obleku, který na ni křičel, aby dala své vízum stařeně na vozíku.

Řadu let se pohybovala mezi vojáky a několikrát se setkala se skutečně nebezpečnými muži.

Muž v hnědém obleku jí ten typ lidí připomněl, i když mu neviděla do tváře. Poznala ty uvědoměle vyrovnané pohyby, bezmyšlenkovité násilí, niterné zaujetí.

Policie, žalobci i soudci bojují, aby zabránili triádě zcela převzít kontrolu nad městem. Ale od té doby, co tam organizovaný zločin našel své pevné místo, smrt už dávno není spravedlivá.

Kdyby se Dante ocitl v přístavu, neměl by nejmenší šanci. Triáda by ho zajala, vyděsili by ho a přiměli vydat své vízum.

Slyšela Dianu, jak říká sestřám, že mohou odejít, že se o zbytek postará sama. Jakmile se dveře zavřely, Jasmin se přiměla zvednout se na lokty.

„Musím odtud,“ řekla Dianě.

„Ještě je příliš brzy.“

„Ale nic mi není a musím...“

„Vždyť jsi před chvilkou omdlela,“ přerušila ji sestra. „Nevzpomínáš si na to? Ještě pár dní tu rozhodně musíš zůstat.“

„Rozumím ti, ale musím nutně zařídit jednu věc,“ trvala na svém Jasmin.

„A nemůžu to za tebe udělat já?“ zeptala se Diana.

„Nikdy jsem se ti ani nezmínila o tom, co jsem se dočetla, co všechno jsem objevila v knihovně, jako třeba naše pohřební loď,“ spustila Jasmin udýchaně a uhladila si vlasy. „Na celém Severu se vikingové pohřbívali v dřevěných lodích... Jenom v Uppsale takových hrobů odkryli devatenáct... Ty loď byly deset metrů dlouhé, bylo v nich místo pro osm veslařů, spoustu zbraní... a v Sutton Hoo v Anglii se našla velická pohřební loď, která...“

„A co to dokazuje?“ přerušila ji Diana.

„Nic.“

„Jasmin, poslouchám tě, ale...“

„Vím, že to asi nepochopíš, ale nemusím zůstat v nemocnici, že ne?“ prosazovala Jasmin svou.

„Stejně jako vždycky,“ vzdychla Diana a posadila se na židli. „Nevím, proč se mě na to vůbec ptáš, když už ses stejně rozhodla...“

„Protože musíš jít se mnou.“

„Jasmin, poslechnu tě, když se aspoň trochu najíš,“ řekla a věnovala jí dlouhý pohled.

„Na jídlo nemám čas,“ opáčila Jasmin.

„Tak zase omdlíš.“

„Nemám hlad. Nemohla by ses podívat, jestli tu není nějaké zapomenuté oblečení?“

„Co máš v plánu?“

„Prosím, nebude to trvat dlouho,“ řekla Jasmin. „Musím, musím to udělat, jenom abych na to mohla přestat myslet.“

„Mám si dělat starosti?“

25

Seděly v hustém stockholmském provozu v autě, které měla Diana z půjčovny. Vůně nových potahů a plastu se mísila se zatuchlým pachem Jasmininých obnošených šatů. K zemi se snášely drobné sněhové vločky. Dopravu omezovaly vysoké závěje. Pod koly jim na vozovce křupalá měkká vrstva sněhu.

Jasmin snědla bagetu a vypila jablečný džus, které jí Diana koupila. Potom sklopila stínítko a pozorovala se v malém zrcátku. Zrzavé vlasy si sepnula do ohonu a všechny škrábance a modřiny na obličejí se pokusila zamaskovat pudrem.

„Přece jen jsi měla trochu hlad,“ řekla Diana a usmála se na sestru.

„Nene,“ odpověděla Jasmin dětinsky.

Diana včas neodbočila ze Sveiny ulice doleva, místo toho dojela až na Tegnérovu, a v Holandanově musela zastavit za nákladním autem a čekat, až vyloží zboží. Nakládací plošina sjížděla dolů neuvěřitelně pomalu.

„Můžu tam dojít pěšky,“ navrhla Jasmin.

„Za chvílku to budou mít hotové,“ odpověděla Diana. „Vím, že chceš být co nejdřív zpátky u Danteho, ale nesmíš se vysilovat.“

Podívala se do zpětného zrcátka a couvla. Taxík za nimi dlouze zatroubil. Diana přejela sněhovou hradbu, vjela na chodník a zabočila do Hřebenářské ulice. Jasmin ještě zamávala řidiči taxíku.

„Můžu ti jenom říct něco o Terakotové armádě, aniž bych riskovala, že mě necháš zavřít na psychiatrii?“ zeptala se Jasmin. „Určitě víš, že první čínský císař se nechal pohřbít společně s osmi tisíci hliněných bojovníků. Každý z nich má naprosto originální tvář...“

„Ano, ale...“

„Údajně jde o vyobrazení skutečných vojáků,“ pokračovala a bylo jí jasné, jak strojeně musí její úsměv působit.

„Údajně.“

„Kteří už stáli v přístavu a čekali, až dorazí císař.“

„Jasmin,“ vzdychla Diana.

„Já vím. Ale proč mají všichni zakryté krky?“ zeptala se a sama si odpověděla. „Protože vojáci nesměli nosit náhrdelníky a...“

„O čem to mluvíš?“

„Schovávají svá víza — jiné vysvětlení neexistuje.“

„Víza?“

„Však víš, ta, o kterých jsem mluvila,“ řekla Jasmin netrpělivě. „Proto mají na krku šátky. Každý z vojáků terakotové armády má na krku šátek.“

„Ale ty šátky jsou...“

„V Šen-si není zima.“

„Dobře,“ řekla Diana hlasem napjatým únavou. „Podívám se na fotky.“

Hodiny na kostele Adolfa Fridricha začaly hrát vánoční žalm. Jasmin cítila čím dál silnější bolest za krkem, ale Dianě nic neřekla.